tevhid

Cemaziye'l-Evvel 1436

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | MART 2015 | YIL: 4 | SAYI: 37 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

"Rabbiniz şöyle buyurmuştur: 'Andolsun eğer şükrederseniz gerçekten size arttırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, benim azabım pek şiddetlidir." (14/İbrahim, 7)

İnternet Kullanma Adabı

CEMAZİYE'L-EVVEL 1436
MART '15 SAYI: 37

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Bugün, küreselleşen dünyanın en çok kullandığı iletişim araçlarından bir tanesi internettir. İnternet; günümüz insanı için mesafe, uzaklık anlayışını kaldırmıştır. İnsanları Allah'a davet edenler, tüm dünyaya seslerini duyurmaya, az gayretle milyonlara ulaşmaya başlamışlardır. İlim talep edenler, yorucu ve yıllara mâl olan ilmî rıhleler yerine, dünyanın bir ucundaki âlimin derslerine canlı katılım imkânı bulmuştur. Bu ve benzeri hususlar, internetin nimetleri olarak zikredilebilir.

Gerçek hayatta daha hassas davrandığımız bu konuda, sanal ortamda hassasiyetimizi yitirdiğimiz, çoğumuzun bu esası göz ardı ederek olaylara yaklaştığımız söylenebilir. Maalesef fert ve cemaat anlamında birçok yapı, farklı camialar hakkında interneti bilgi edinme kaynağı veya tanıma aracı kılıyorlar. Bu da aslında kardeş olan veya yakini bilgi eşliğinde birebir tanıştıkları takdirde kardeşlik tesis edebilecek insanları, birbirlerine düşman ediyor. Bu açığın farkında olan İslam düşmanları, bir camiaya yakınmış gibi davranıp paylaşımlarda bulunuyor, birilerine hakaret ediyor veya o camianın asla razı olmayacağı şeyleri yayıyorlar. Böylece birbirinden uzak olan birçok yapıyı, iyice uzaklaştırıyorlar.

Üzülerek belirtmeliyiz ki, çoğunluk için internet nimet değil nikmet[1] olmuştur. Başyazıda bunu gündem edinmemizdeki amacımız, internet kullanmanın şer'i adablarına dikkat çekmek ve internetin nimet olarak kalması için yapılması gerekenleri Müslüman kardeşlerimizle paylaşmaktır.

Allah'ım! İnterneti bizler için nimet kıl. Bizleri onun fitnesinden muhafaza et.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun" duamız ile...

Editör

1. *Bela, musibet*

İÇİNDEKİLER

teuhid

Aylık Dergi
Cemaziye'l-Evvel 1436
Mart 2015
Sayı: 37
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A 34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Şükran Mh. Fıçıcılar Sk. No: 37 Meram/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No:4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 4: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA
Büro 5: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN

EBU HANZALA

Ümmü Seleme ve Ümmü Umara'yı Hatırlatan Bacılara...

Şeytan onları, yapamayacaklarıyla meşgul edip yapabileceklerinden alıkoyuyor. Allah yolunda cihada çıkmak yerine, cihadın mimarı olacak komutanlar yetiştirmek, kadın için daha kolay ve fıtratına daha uygundur. Sözde ilim meclislerinde âlim olma düşüncesiyle evini ve çocuklarını ihmal etmektense, ilim aşığı ve ümmete rehberlik edecek âlimler yetişmesini sağlamak, bir annenin rahatlıkla başarabileceği ve ümmete takdim edeceği hizmetlerdendir.

Allah'ın Adıyla...

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Geçen ay, bir ili ziyaret ettim. Dergide bulunan kardeşler, Müslüman bacılarımıza yönelik bir program hazırlamışlar. Gelen sorulara elimden geldiği kadarıyla cevap vermeye çalıştım.

Sorulardan biri şöyleydi: *'Ben kendimi İslam'a adamak istiyorum. 'Allah'a Adanmış Gençlikler' kitabınız erkeklerden bahsediyor. Örneklerin tümü erkeklerden. Bir bayan olarak ben ne yapabilirim?'*

Bu soruya Rabbimin izin verdiği kadarıyla maddeler hâlinde bir cevap verdim. Soru, İslam tarihinden iki portreyi hatırlattı bana. İlk hatırladığım, annelerimizden Ümmü Seleme *radıyallahu anha* idi. Bir gün Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip şöyle bir soru sordu: *"Ey Allah'ın Rasûlü, hicretle alakalı ayetler hep erkeklerden bahsediyor, kadınların zikredildiğini hiç görmedim. Neden?"* [1]

Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ayetleri indirdi:

"Nitekim Rabbleri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: 'Şüphesiz ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam. Sizin kiminiz kiminizdendir. İşte, hicret edenlerin, yurtlarından sürülüp çıkarılanların ve yolumda işkence görenlerin, çarpışıp öldürülenlerin, mutlaka kötülüklerini örteceğim ve onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. (Bu,) Allah katından bir karşılık (sevap)tır. (O) Allah, karşılığın (sevabın) en güzeli O'nun katındadır." [2]

Yine ensarın kadınlarından olan Ümmü Umara *radıyallahu anha*, Allah Rasûlü'ne gelip şöyle dedi: *"Ey Allah'ın Rasûlü, neden her şey erkekler hakkında nazil oluyor da kadınlar hakkında hiç ayet nazil olduğunu görmüyoruz?"* [3] Bunun üzerine yüce Allah şu ayetleri indirdi:

"Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mümin erkekler ve mümin kadınlar, gö-

1. *Hâkim, El-Müstedrek.*
2. *3/Âl-i İmran, 195*
3. *Tirmizi*

nülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla (Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır." [4]

Sahabe kadınları, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* olan sevgileri ve ahiret yurduna olan özlemleri nedeniyle, Allah'ın, kitabında kendilerine dair ayetler indirmesini; erkekleri, hicretleri ve cihadıyla övdüğü gibi onları da övüp müjdelemesini arzuluyordu. Allah da onların bu çağrısına icabet etti ve haklarında ayetler indirdi.

Aslında onlar Araptı ve Arapça'yı selim fıtratlarıyla anlıyorlardı. Ondan dolayı bir çok âlim *'Ümmetin en fakihleri sahabelerdir'* diyerek bunda icma olduğunu belirtmişlerdir. Dili ve inceliklerini en iyi bilenler onlar olduğundan, Kur'an'ın ince ve derin manalarını da en iyi onlar kavrıyorlardı. Kullanılan erkek zamirlerinin, hem erkek hem de kadını kapsadığını ve çoğul sigası kullanmak istediklerinde erkek zamiriyle bunu ifade ettiklerini biliyorlardı. Bu istek, daha ziyade Allah'ın övgüsüne özel lafızlarla nail olmak ve Kur'an'da anılmak içindi.

Sahabe kadınları, Allah'a olan sevgileri ve ahiret yurduna olan özlemleri nedeniyle, Allah'ın, kitabında kendilerine dair ayetler indirmesini; erkekleri, hicretleri ve cihadıyla övdüğü gibi onları da övüp müjdelemesini arzuluyordu. Allah da onların bu çağrısına icabet etti ve haklarında ayetler indirdi.

Ben de kardeşimizin sorusunu okuduğumda bu şekilde hüsn-ü zanda bulundum. İmanının gereği olarak, yalnız erkek örneklerin kullanıldığı bir kitap değil de, kadınlardan da birçok örneğin yer aldığı bir çalışma olmasını istiyordu galiba. Rabbimden temennim bu kardeşimizi ve kardeşlerimizi ilk neslin imanlı ve saliha kadınları zümresinden kılmasıdır. Allahumme âmin.

Şunu söylemeliyim ki; İslam'da erkek için ne sabit olmuşsa kadın için; kadın için sabit olan hükümler de erkekler için geçerlidir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kadınlar, erkeklerin (ahkâm konusunda) ikiz kardeşleridir" [5] buyurmuştur.

Bu noktadan yola çıkarak; *'Allah'a Adanmış Gençlikler'* kitabında zikredilen tüm meseleler, hem erkek kardeşlerimiz hem de bacılarımız için geçerlidir. Örneklerin genelde erkeklerden olmasına gelince; bu, İslam tarihinde kahraman ve adanmış kadınlar olmadığından değil, benim şahsi olarak bu konu hakkında bilgimin eksikliğindendir.

Bizler biliyoruz ki ilk neslin, Allah'ın ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yanındaki konumları, sonrakilere göre farklıdır. Onlar henüz hayattayken: *"Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular"* [6] şerefine nail olmuş insanlardır. Elbette onları bu mertebeye yükselten, yaşadıkları hayat ve halisane ifa ettikleri kulluklarıydı. Ancak Kur'an, onların üç yönünü ön plana çıkarmakta ve salih amelleri olarak övgü makamında zikretmektedir.

İman ettikten sonra karşılaştıkları eziyetlere Allah *subhanehu ve teâlâ* için sabretmeleri ve samimi duruşları.

Allah'ın emrinden sonra tereddüt etmeden hicret edip, yurtlarını ve geçmişlerini hiç bilmedikleri bir yurt ve tanımadıkları insanlar için terk etmeleri.

Kendi öz akrabaları olmalarına rağmen, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emri geldiğinde onlarla cihad etmeleri ve Allah'ın rızasını tüm akrabalık bağlarına tercih etmeleri.

Evet, konuda örnekler verilirken genelde erkeklerin seçilmiş olması, kadınların bu şanlı sayfalarda yer tutmadığı anlamına gelmez. İslam toplumu, bu zorlu süreçleri kadını ve erkeğiyle yaşadı.

Mekke'nin zorlu günlerinde en şiddetli eziyet-

4. *33/Ahzab, 35*

5. *Ebu Davud*

6. *98/Beyyine, 8*

leri, Sümeyye *radıyallahu anha* annemiz eşi Yasir *radıyallahu anh* ile birlikte çekti. Öyle ki İslam'ın ilk şehidi olma şerefine bu kadın sahabe nail olmuştu. Yine Ömer *radıyallahu anh*, eniştesi Zeyd bin Said'e *radıyallahu anh* Müslüman olması nedeniyle eziyet ederken, kız kardeşi Fatıma da *radıyallahu anha* bundan nasibini aldı.

Hicret esnasında da kadınlar, kocalarını yalnız bırakmadılar. Genç, orta yaş ve yaşlı kadınlar, bu kutlu yolculukta erkeklerle beraberdi. Ümmü Seleme annemizin bir yıl süren hazin bekleyişi nasıl unutulabilir?

"Ebu Seleme, Medine'ye gitmek üzere hazırlıklarını tamamladı ve hanımı için bir deve hazırlayarak Ümmü Seleme'yi üzerine bindirdi. Oğlu Seleme'yi de annesinin kucağına verdi. Ancak Mekke'den çıkarlarken Ümme Seleme'nin akrabalarından, Mugire b. Abdillahoğulları'ndan bazı adamlar onları gördüler ve Ümmü Seleme'nin kocasıyla gitmesine engel oldular. Bunun üzerine, Ebu Seleme'nin akrabaları da oğlu Seleme'yi zorla annesinden alıp götürdüler. Muğireoğulları, buna karşılık Ümmü Seleme'yi götürüp kendi evlerinde hapsettiler. Böylece, onu hem kocasından hem de oğlundan ayırmış oldular. Ümmü Seleme, her sabah çıkıp Abtah denilen yerde oturur, akşama kadar gözyaşı dökerdi. Bu hâl yaklaşık bir yıl sürdü. Nihayet her iki tarafın akrabaları, Ümmü Seleme'ye acıyarak oğlunu kendisine teslim ettiler ve kocasının yanına gitmesine izin verdiler. Ümmü Seleme, oğlunu yanına alarak bir deveye bindi ve tek başına yola çıktı." [7]

Allah yolunda cihad konusunda da onlar erkeklerden geri kalmadılar.

Aişe *radıyallahu anha* annemiz anlatıyor:

"Bir gün Rasûlullah'a gelip şöyle dedim: 'Allah'ın kitabında cihaddan daha faziletli bir amel bilmiyorum. Biz de cihada çıksak olmaz mı?' Allah Rasûlü: 'Sizin cihadınız makbul hacdır' diyerek cevap verdi." [8]

Ancak onlar her fırsat bulduklarında Allah yolunda cihada çıktılar ve bu şerefli amelden geri durmadılar. Bu kahramanlardan biri de ensarın seçkinlerinden Ümmü Umara *radıyallahu anha* idi. O;

Uhud, Hudeybiye, Huneyn ve Yemame savaşlarına katıldı ve nice kahramanlıklar gösterdi. Uhud gününde birçok erkeğin kaçtığı yerde o, sabit kaldı ve çocuklarıyla beraber Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* korudu. Allah Rasûlü, onun bu çabasına tebessüm etti ve şu cümleler döküldü mübarek ağzından:

"Ümmü Umara/Nuseybe binti Ka'b, falanca ve falancadan daha üstündür bugün."

"Allah'ım, onu ve çocuklarını cennette bana komşu kıl."

Kendisi nasıl savaştığını şöyle anlatır:

"Uhud günü insanlar dağıldı. Allah Rasûlü'nün etrafında on kişiden az insan vardı. Ben, eşim ve iki çocuğum, onun önünde durmuş, onu korumaya çalışıyorduk. Bir adam kaçıyordu. Allah Rasûlü, ona seslendi ve: 'Kalkanını savaşanlara ver' dedi. Benim kalkanım yoktu. O kalkanı aldım ve onu, Allah Rasûlü'ne siper yaptım." [9]

Ömer *radıyallahu anh*, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*, Uhud'u anlatırken: *"Nereye baksam orada Ummü Umara'nın savaştığını görüyordum"* dediğini nakletmiştir.

Uhud günü gösterdiği çabanın karşılığında Allah Rasûlü: *"Kim senin yapabildiğin kadarını yapabilir ey Nuseybe!"* diyerek, onun gayretini takdir etmiştir.

Eziyetlere sabır, hicret ve Allah yolunda cihad hususunda Allah'a adanmış nefislerin yaptıkları, erkeklerin yaptıklarından az değildir asla.

Ancak ben bu yazımla; kardeşlerime, değeri kadınlarımız tarafından tam anlaşılamamış bir adanmışlık biçiminden bahsedeceğim.

7. *İbni Hişam*
8. *Buhari, Ahmed.*
9. *Siyer A'lam En-Nübela*

Unutulmuş Bir Adanmışlık Biçimi: Annelik

Elbette kadınlarımız İslami mücadele sahasında erkeklerimizin yaptıklarını yapabilir ve dinlerine hizmet edebilirler. İslam'ın zirvesi olan cihad da dahil olmak üzere tüm hizmetler için geçerlidir bu. Ancak İslam'da evla olanlar, evla olmayanlara takdim edilmelidir. Bir kadının, en güzel adanma biçimi olan annelik vazifesinin öneminin farkında olması ve bu vazifeyi yerine getirmeye çabalaması, onun için en evla/öncelikli olandır.

İslam tarihinde hizmetleriyle göz doldurmuş âlim, komutan ve hizmet fedailerinin her birinin arkasında, kendini anneliğe adamış bir kadın olduğu unutulmamalıdır.

Allah Rasûlü'nün en sevdiği hizmetlisi, sırlarının muhafızı, evinin evladı Enes bin Malik *radıyallahu anh* kimin eseriydi? Ümmü Süleym/Rümeysa *radıyallahu anha*... Henüz on yaşında olan oğlunu, Allah Rasûlü'ne getiren ve onun hizmetine sunan kadın.

Sahabenin en seçkinlerinden olan, cennet gençlerinin efendisi, İslam tarihini tek başına yazan kahraman Hüseyn'i kim terbiye etti? Koca bir ümmete saltanat ile hilafet arasındaki farkı öğreten ve bunu yaptığında henüz genç olan, Peygamberimizin reyhanı Hüseyin...

Bizler, savaş zamanında İslam için cenk meydanlarında koşturan, normal zamanlarda ise ilim talep eden ve Peygamberimizin yanından ayrılmayan Ali'den *radıyallahu anh* çok, anneleri Fatıma'nın *radıyallahu anha* bu çocuklarla ilgilendiğini biliyoruz.

Ya Abdullah bin Zübeyr bin Avvam... Haccac'ın zulmüne boyun eğmeyen, Allah Rasûlü'nün yıktığı cahiliyenin, pak İslam üzerinde yeniden hortlatılmasına müsaade etmeyen genç... O yiğidin arkasındaki asıl faktör, sıddıkların evinde yetişmiş Esma binti Ebu Bekir *radıyallahu anha* değil miydi?

İslam tarihinde hizmetleriyle göz doldurmuş âlim, komutan ve hizmet fedailerinin her birinin arkasında, kendini anneliğe adamış bir kadın olduğu unutulmamalıdır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisinden söz ettiği ve ashabına: *"Onun duasını alın, sizin için istiğfarda bulunsun"* dediği genç Uveys, annesinin eseri değil miydi?[10]

Hadis tarihinin büyük imamı Buhari rahimehullah, babası küçük yaşta vefat etmiş ve yetim olarak annesinin terbiyesinde büyüyen bir çocuk değil miydi? Annesi, kendini oğlunun terbiyesine adadı ve kıyamete kadar arkasında ecir olacak bir hadis imamı yetiştirdi.

Ve son olarak Seyyid Kutub... Tek başına bir ümmet olan, hayatını Kur'an'ın gölgesine adayan ve Kur'an'ın en açık hakikati olan tevhid uğruna can veren âlim. Herkesin sustuğu bir zamanda her şeyini İslam'a feda eden bu kahramanın arkasındaki şey neydi? Kendisine kulak verelim; Annesinin vefatından sonra ona hitaben şöyle demiştir:

'Anneciğim! Beşikte bir bebek olduğum günden bu yana benim çok özel bir şahsiyet olduğumu bana aşıladın. Doğumumla başlayan emellerini/hedeflerini sürekli bana anlatırdın. Öyle ki zihnimde büyük bir insan olduğum çağrışır ve büyüklüğün külfetlerine tahammül etmek zorunda olduğumu anlardım.' [11]

Bu örnekler çoğaltılabilir. Ancak Meryem annemizden başlamak üzere, İslam tarihinde güzel bir eser bırakmış her çocuğun arkasında, kendisini çocuğun terbiyesine adamış bir anne olduğu kesindir. *'Adamlar, tarihi; adamları ise, anneleri meydana getirir'* diyen ne de doğru söylemiş.

Maalesef Müslüman kadınlar, bu nimetin ve kutsal hizmetin yeterince farkında değillerdir.

---

10. *"Yemen'den destek bölükleri geldikçe, Ömer b. El-Hattab: 'Üveys b. Amir içinizde mi?' diye sordu. Sonuçta Üveys'i buldu ve ona: 'Sen, Üveys b. Amir misin?' diye sordu. O da: 'Evet' dedi. Sonra aralarında şu konuşma geçti: 'Ben, Rasûlullah'ın şöyle dediğini işittim: 'Yemen'den gelen destek bölükleri içerisinde size Üveys b. Amir adında biri gelecektir. Kendisi, Murad kabilesinin Karan kolundandır. Alaca hastalığına tutulmuşsa da iyileşmiştir. Hastalığın izi, sadece bir dirhem miktarı bir yerde kalmıştır. Onun bir annesi vardır; ona son derece iyi bakar. O, (bir şeyin olması için) Allah'a dua etse, Allah, onun duasını kabul eder. Senin için mağfiret dilemesini temin edebilirsen, fırsatı kaçırma, bunu yap.' Üveys, şimdi lütfen, benim için istiğfar et.' " (Müslim)*
11. *El-Etyafu'l Erbaa*

Şeytan onları, yapamayacaklarıyla meşgul edip yapabileceklerinden alıkoyuyor. Allah yolunda cihada çıkmak yerine, cihadın mimarı olacak komutanlar yetiştirmek, kadın için daha kolay ve fıtratına daha uygundur. Sözde ilim meclislerinde âlim olma düşüncesiyle evini ve çocuklarını ihmal etmektense, ilim aşığı ve ümmete rehberlik edecek âlimler yetişmesini sağlamak, bir annenin rahatlıkla başarabileceği ve ümmete takdim edeceği hizmetlerdendir. Kermeslerde, programlarda veya seminerlerde sosyalleşmek adına yapılan ve evde bekleşen çocukların ihmal edildiği çalışmalardansa hizmet fedaisi gençler yetiştirmek, bir annenin evla olanla amel etmesidir.[12]

Müslüman kadının hizmetlerini küçümsemiyor ve asla kadının yeri evidir demek istemiyorum. Bu din, erkeklerin olduğu kadar kadınlarındır da. Bu medeniyetin bir omuzu erkeklerse diğer omuzu, hatta temeli kadınlarımızdır. Benim anlatmaya çalıştığım, kadının ümmetin öncülerini yetiştirme imkânına sahip olduğu, en büyük hizmeti küçük hizmetlerle değişmemesi gerektiğidir.

Henüz bekâr olan kardeşlerimiz, bu ümmete yetiştirecekleri çocukları hayal etmeli ve hedefleri doğrultusunda kendilerini yetiştirmelidirler. Annelik, eğitim işidir ve ancak eğitilmiş olanlar eğitebilirler. Şayet ebeveynleriniz sizi iyi yetiştirmişse onlardan öğrendiklerinizle kendi seviyenizde bir çocuk yetiştirebilirsiniz. Daha iyisini ve öncülerden olacak kişileri yetiştirmeyi hedef edinmişseniz daha fazlasını yapmanız ve kendinizi iyi eğitmeniz gerekiyor demektir.

Büyük insanların hayatları iyi okunmalı, şahsiyet tahlili yapılan biyografi eserleri incelenmeli ve önemli şahsiyetleri şekillendiren değerler listesi çıkarılmalıdır. Bunların bir insana nasıl kazandırılacağına dair eğitimcilerin yazılı ve görsel eserlerinden istifade edilmelidir. En önemlisi, henüz anne olmadan, verilmek istenen değerleri kendi hayatlarına geçirmelidirler. Çünkü *'çocuklar kulaktan değil, gözden terbiye olurlar.'* Bir anne adayı, ümmete nasıl bir çocuk takdim etmek istiyorsa, ona göre ahlaklanmalı ve yaşamını programlamalıdır.

Örneğin; bu ümmete âlim yetiştirme gayesi olan bir anne, öncelikle bilgiye değer vermeli; çocuğu, annesini andığında aklına ilk gelen şeyin, onun kitap okuma veya ders dinlemesi olmalıdır. Kendisi bilgiye değer vermeyen, kitaplardan uzak olan ve ilmî bir ortamı olmayan bir annenin -Allah'ın rahmet etmesi ve takdiri müstesna- âlim bir çocuğu olamaz.

Bunun gibi tüm önemli şahsiyetleri hedefleyen annelerin, değişime kendi hayatlarından ve ahlaklarından başlamaları gerekir.

En önemli olansa dualarını çoğaltmaları, içtenlikle yalvararak Allah'tan salih ve hayırlı bir evlat istemeleri, muttakilere önder olacak nesiller için niyazda bulunmalarıdır.

"Ve onlar: 'Rabbimiz, bize eşlerimizden ve soyumuzdan, göz aydınlığı olacak (çocuklar) armağan et ve bizi takva sahiplerine önder kıl' diyenlerdir." [13]

Kalpler Allah'ın elindedir ve Allah *subhanehu ve teâlâ* için zor yoktur. Arzu etiğimiz nesiller dünyaya gelmeden, onları dualarımızda oluşturmalı, böylece hâlimizi ve arzumuzu Allah'a arz etmeli ve Allah'a dua ederken bir yandan da hedefimizi kendimize hatırlatmalı ve canlı tutmalıyız.

Sözümüzün sonu; Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

12. *Zamanının büyük bir kısmını kendi çocukları olmasına rağmen Müslümanların çocuklarına ve hanım kardeşlerimizin eğitimlerine ayıran kıymetli bacılarımızı, bundan istisna tutarız. Zira burada kastedilen, çocuklarını ihmal etme pahasına başkaları için çabalayan hanımlardır. Allah'a hamd olsun ki evli olup da Müslümanların işleriyle ilgilenen bacılarımızın hemen hemen her birinin, parmakla gösterilen çocukları vardır. Rabbimden onların amellerini kat kat arttırmasını temenni ediyorum.*

13. *25/Furkan, 74*

İnternet Kullanma Adabı

Bizler sanal ortamda yazdığımız güzel sözler, sloganvari paylaşımlar ve genel faaliyetlerimizle ne muttaki bir kul ne de Allah yolunda cihad eden bir mücahid oluruz. Evet, sanal ortamın gayrı hakiki havası bazı duyguları tatmin edebilir, kişiye kendini öyle hissettirebilir. Ümmetin içerisinde bulunduğu hâl, Allah düşmanlarının İslam'a karşı kurdukları tuzaklar ve Müslümanların gerçekçi sorunları dikkatle izlendiğinde bu işin sanal faaliyetlerle olmayacağı kesindir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Zahirî ve batıni nimetleriyle bizlere lütufta bulunan Allah'a hamd olsun. Verilen nimetlere en güzel şekilde şükretmeyi ve her konuda *'büyük bir ahlak'* üzere olacağımız edepleri öğreten Nebi'ye salât ve selam olsun.

Allah'ın bizler üzerindeki nimetleri sayısızdır. Er-Rahman olan, kullarına karşı engin bir şefkat sahibi ve onlara lütuflarıyla ikramda bulunan Rabbimizin her geçen gün yeni nimetleriyle karşılaşıyoruz.

"Göklerde ve yerlerdeki her şeyi, Allah'ın size musahhar (emrinize amade) kıldığını görmediniz mi? Ve sizin üzerinizdeki görünen ve görünmeyen (açık ve gizli) nimetlerini tamamladı. Ve insanlardan bir kısmı (hâlâ) ilmi, bir hidayete erdiricisi ve aydınlatıcı bir kitabı olmaksızın, Allah hakkında mücadele ederler." [1]

"İstediğiniz her şeyden size verdi. Allah'ın nimetini saymaya kalksanız sayamazsınız. Doğrusu insan, çok zalim, çok nankördür." [2]

Bizler, Allah'ın nimetlerini saymakla bitiremeyiz, bu bir hakikattir. Ancak O'nun nimetlerini birer birer ele alıp incelemek, o nimetin şükür yollarını araştırmak ve hakkı tavsiye babından kardeşlerimizle paylaşmak, güç yetirebileceklerimizdendir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Sebe kavmine verdiği nimetleri sıralarken şöyle buyurmuştur:

"Kendileriyle, içlerinde bereketler kıldığımız

1. 31/Lokman, 20
2. 14/İbrahim, 34

memleketler arasında (biri diğerinden) görünebilen şehirler var ettik ve orada yürüme (imkânlarını) takdir ettik. 'Oralarda geceleri ve gündüzleri güvenlik içinde gezip dolaşın' (dedik). Onlar ise: 'Rabbimiz, seferlerimizin arasını aç (şehirlerimiz birbirine çok yakındır)' dediler ve kendi nefislerine zulmetmiş oldular. Böylece biz de onları efsaneler(e konu olan bir halk) kıldık ve onları darmadağın edip dağıttık. Şüphesiz bunda, çok sabreden ve çok şükreden herkes için gerçekten ayetler vardır." [3]

Allah'ın beldeler arasındaki mesafeleri kısaltması, eşyayı birbirine yakın kılması, O'nun *subhanehu ve teâlâ* nimetlerindendir. Ve Sebe kavminin helak olma sebeplerinden biri, İsrailoğulları misali daha basitini istemek suretiyle nimete nankörlük etmeleridir.[4]

Hiç şüphesiz bir yönüyle internet de böyledir. Günümüz insanı için mesafe, uzaklık anlayışını kaldırmıştır. İnsanları Allah'a davet edenler, tüm dünyaya seslerini duyurmaya başlamış, az gayretle milyonlara ulaşmaya başlamışlardır. Tüccarlar için küresel ticaret pazarı, evin içine girmiştir. İlim talep edenler, yorucu ve yıllara mâl olan ilmî rıhleler yerine, dünyanın bir ucundaki âlimin derslerine canlı katılım imkânı bulmuştur. Uzak beldelerde hasret çeken akrabalar canlı ve ucuz iletişim imkânıyla bir arada oldukları zamandan daha fazla haberleşme imkânına kavuşmuştur. Resmî ve bürokratik işlemlerin yorucu ve gereksiz prosedürü son bulmuş, insanlar *'e-dünya'* ile işlemlerini evlerinden hâlleder olmuştur.

Bunlar internetin nimetleri olarak zikredilebilir. Bizler tüm nimetlerde olduğu gibi bu nimet için de Allah'ın değişmez yasasını hatırlatmak istiyoruz. Şükrü eda edilen nimetler, arttırılmak suretiyle devam ederken; eda edilmeyenler zıddıyla cezalandırılmak suretiyle son bulurlar.[5] İnternet de her nimet gibi bu durumdan nasibini almıştır. Allah'ın hayra muvaffak kıldıkları bu nimetten hakkıyla istifade etmiş, interneti kendiyle Rabblerine yaklaştıkları bir vesile, dinlerine hizmet ettikleri bir araç olarak kullanmışlardır. Allah'ın hayırdan mahrum kıldıklarına gelince; bu *'nikmet'*[6] ile her geçen gün biraz daha Rabblerinden uzaklaşmış ve şeytanın üzerilerinde tahakküm kurup *'Allah'ın kendini anmayı unutturduğu'* şeytanın hizbinden olanlara benzemeye başlamışlardır.

Hepimiz internetin bu iki kullanım biçimine şahit olmaktayız. Ve üzülerek belirtmeliyiz ki, çoğunluk için internet nimet değil nikmet olmuştur. Bu yazımızla amacımız, internet kullanmanın şer'i adablarına dikkat çekmek ve internetin nimet olarak kalması için yapılması gerekenleri Müslüman kardeşlerimizle paylaşmaktır.

İslam'ın her şeye bir adab getirdiğini biliyoruz. Yeme adabı, selam adabı, yolda yürüme adabı... Geçmiş dönemde İslam âlimleri Kitap ve Sünnet'i merkeze alarak, bu edepleri derlemiş ve ümmetin istifadesine sunmuşlardır.[7] Günümüzde çıkan yenilikler için aynı durum ihtiyaçtır. Hatta ilim adamlarımızın Kitap ve Sünnet'i esas alıp kitle iletişim araçları kullanım adabına dair eserler hazırlamaları bir ihtiyaçtan öte, zaruret olmuştur. Yazımızın da, zaruret hâlini alan bu ihtiyaç yolunda bir adım olmasını Rabbimizden temenni ediyoruz.

---

3. *34/Sebe, 18-19*
4. ***"Hani bir zamanlar: 'Ey Musa, biz tek çeşit yemeğe asla katlanamayacağız, yeter artık bizim için Rabbine dua et de bize yerin yetiştirdiği şeylerden; sebzesinden, kabağından, sarımsağından, mercimeğinden ve soğanından çıkarsın' dediniz. O da size: 'O üstün olanı daha aşağı olanla değiştirmek mi istiyorsunuz? Bir kasabaya konaklayın o vakit istediğiniz elbette olacaktır' dedi. Üzerilerine zillet ve meskenet damgası vuruldu ve nihayet Allah'tan bir gazaba uğradılar. Evet öyle oldu, çünkü Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar ve haksız yere Peygamberleri öldürüyorlardı. Evet öyle oldu, çünkü isyana dalıyorlar ve aşırı gidiyorlardı." (2/Bakara, 61)***
5. *"Rabbiniz şöyle buyurmuştu: 'Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size arttırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, benim azabım pek şiddetlidir.' (14/İbrahim, 7)*

   "Allah bir şehri örnek verdi: (Halkı) Güvenlik ve huzur içindeydi, rızkı da her yerden bol bol gelmekteydi; fakat Allah'ın nimetlerine nankörlük etti, böylece Allah yaptıklarına karşılık olarak, ona açlık ve korku elbisesini tattırdı." (16/Nahl, 112)
6. *Bela, musibet.*
7. *İmam Buhari'nin Türkçe'ye de kazandırılan 'El-Edebu'l Müfred' kitabı, İbnu'l Müflih'in 'El-Adab Eş-Şer'iyye' kitabı, İbni Abdilberr'in 'Behcetu'l Mecalis' kitabı bunlara örnek verilebilir. Bunun yanında hadis kitaplarında imamlar, her başlık altında olması gereken adabı bir araya toplamıştır.*

Vakıada Yapılması Yasak Olan Şeyler, Sanal Dünyada da Yasaktır

Şeytanın internet kullananlara kurduğu tuzaklardan biri, kullanım esnasında şeriat kurallarından azade gibi davranmalarını sağlamaktır. *'Allah'ın ahkâmı sadece gerçek hayatta geçerli, internet ortamında geçerli değilmiş gibi davrananlar'* bu nimeti kendi aleyhlerinde nikmete çevirenlerdir.

Örneğin, normal bir zamanda *'fasığın getirdiği haber'*e araştırmadan inanmak ya da bu habere zan bina etmek, Müslümanlara haram kılınmıştır.

"Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz." [8]

Şeytanın internet kullananlara kurduğu tuzaklardan biri, kullanım esnasında şeriat kurallarından azade gibi davranmalarını sağlamaktır. 'Allah'ın ahkâmı sadece gerçek hayatta geçerli, internet ortamında geçerli değilmiş gibi davrananlar' bu nimeti kendi aleyhlerinde nikmete çevirenlerdir.

Rabbimiz, İslam toplumunu sosyal afetlerden koruyacak hükümleri indirdiği Hucurat suresinde bu ayeti zikretmiştir. Bunu yasaklamasını da bir illete/sebebe bağlamıştır; Yanlış veya kasten yayılmış kötü bir habere binaen Müslümanlara karşı su-i zanda bulunmak veya İslam ahlakına uygun olmayan şekilde davranmak... Gerçek hayatta daha hassas davrandığımız bu konuda, sanal ortamda hassasiyetimizi yitirdiğimiz, çoğumuzun bu esası göz ardı ederek olaylara yaklaştığımız söylenebilir. Maalesef fert ve cemaat anlamında birçok yapı, farklı camialar hakkında interneti bilgi edinme kaynağı veya tanıma aracı kılıyorlar. Bu da aslında kardeş olan veya yakini bilgi eşliğinde birebir tanıştıkları takdirde kardeşlik tesis edebilecek insanları birbirlerine düşman ediyor. **Bu açığın farkında olan İslam düşmanları, bir camiaya yakınmış gibi davranıp paylaşımlarda bulunuyor, birilerine hakaret ediyor veya o camianın asla razı olmayacağı şeyleri yayıyorlar. Böylece birbirinden uzak olan birçok yapıyı, iyice uzaklaştırıyorlar.**

Müslümanların resmî olmayan açıklamalara kulak vermemeleri, ne idüğü belirsiz insanların birilerinin çok yakınında konuşuyormuş gibi yaydıklarına kulak asmamaları gerekir. Dünya müstekbirlerinin Müslümanları birbirlerinden uzaklaştırmak için kullandıkları bu habis tuzağa düşmemeye gayret göstermek gerekir. **Bizler internet üzerinden sahada var olan Müslümanlardan haberdar olmalı, ancak onları tanımak için birebir diyalog kurma yolunu seçmeliyiz. Böylece internet, tanışmalarda hayra vesile olan bir nimet olsun.**

Yine verilebilecek örneklerden biri sanal dedikodudur. Dedikodu/Gıybet, Rabbimizin İslam toplumunu sosyal afetlerden korumak için haram kıldığı, Müslümanın Müslüman üzerindeki haklarından olan *'şahsiyete saygı'* ilkesiyle çelişen bir hastalıktır. Gerçek hayatta gıybet haram olduğu gibi, sanal ortamda da gıybet haramdır. Ferde ve topluma, maddi ve manevi olarak verdiği zarar, gerçek hayattakinden daha az olmadığı gibi kimi yerde daha fazladır.

"...Bazılarınız bazılarınızı arkadan çekiştirmesin. Biriniz ölü kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte bundan tiksindiniz. Allah'tan sakının. Allah tevbeleri çok kabul eden, çok merhamet edendir." [9]

İnsanların olmadıkları ortamda, hiçbir şer'i gerekçe olmadan onların arkasından konuşan insanlar, kardeşinin etini diri diri yiyen bir insana benzemektedir. Allah müminlerin bu ahlaktan tiksinmesini istiyor. Hakikatte gıybetin sebebiyet verdiği sonuçları gördüğümüzde, Rabbimizin bu kaidelerinde hikmet sıfatını müşahede ediyoruz. Sanal ortamda haberleşen veya diyalog içinde olan Müslümanların ortamda bulunmayan üçüncü şahıslar hakkında yaptıkları konuşma ve yazışmalar, bu hükmün dışında değildir. Hatta toplum içinde bundan kaçınan, sanal ortamda rahatlıkla yapanlar daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadırlar.

Sevban'ın radıyallahu anh naklettiği bir hadiste Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Ben öyle kavimler biliyorum ki kıyamet gününde Tıhame dağı kadar sevapla gelirler. Allah onların hasenatlarını toz bulutuna çevirir. Biz 'onlar kimdir ey Allah'ın Rasûlü? Bize onları vasfet' dedik.

8. *49/Hucurat, 6*

9. *49/Hucurat, 12*

'Onlar sizin kardeşlerinizdir, gece sizler gibi kalkıp ibadet eden insanlardır. Fakat Allah'ın yasak kıldığı şeylerle baş başa kaldıklarında onları çiğnerler' buyurdu." [10]

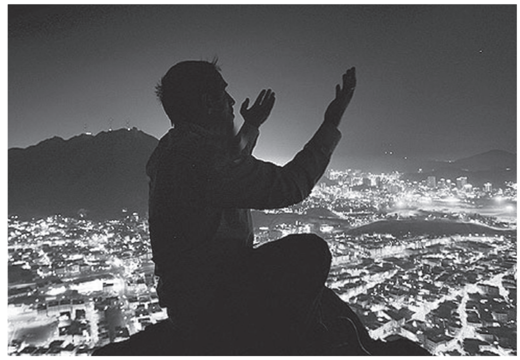
Başta gıybet olmak üzere İslam'ın yasakladığı tüm konularda, internet kullanıcıları bu hadisi serlevha edinmeli; Allah Rasûlü'nün bu uyarısını ekranlarının en görünür yerine iliştirmelidirler. İnsanlardan hayâ ettikleri ve farklı görünmek için ortamlarda kaçındıkları davranışları, nefisleriyle baş başa kaldıklarında rahatlıkla yapıyorlar hatta bunu tevbe etmedikleri ısrarlı davranışlarından kılıyorlarsa, Allah'tan korkmalıdırlar.

Bunun gibi meclislerin emanet olması, kişiye her duyduğunu aktarmasının yalan olması da bu kapsamdadır. Müslümanların sırlarını yayanlar Kur'an nassıyla ihanetle suçlandıkları gibi, sanal ortamda konuşulmaması gerekenleri konuşarak bu sırları paylaşanlar da Allah'a, Rasûlü'ne ve bile bile emanetlerine hıyanet eden insanlardan olurlar.[11]

Gözleri Harama Karşı Kısmanın Zorunluluğu

"Mümin erkeklere söyle gözlerini (haramdan) sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar. Bu, onlar için daha temizdir. Şüphesiz Allah, onların yaptıklarından haberdardır. Mümin kadınlara da söyle gözlerini (haramdan) sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar..." [12]

İslam toplumu, iffet toplumudur. İffetin başlangıç noktası da gözdür. Gözünde iffetli olmayanlar, gözlerinde Allah'ın hududunu korumayanlar, iffetsizliğin zirvesi olan zinadan korunamazlar. Yaratan Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğu gibi, şeriat ve emir sahibi de Allah'tır. Kulları için koyduğu temel yasaklara götüren yolları en iyi bilen O'dur. Zinanın had cezasıyla başlayan, iffetli kadınlara iftiranın çirkinliğiyle devam eden; umumen aile, hususen kadın-erkek ilişkilerini düzenlediği Nur suresinde bu ayetlerin indirilmesi, Nur suresiyle yerleştirilmek istenen iffetin ilk adımının göz olduğunu anlamamızı sağlıyor.

Gözlerin kısılmasını iki taraflı emreden İslam, bununla yetinmemiş, kadın ve erkeği iffetsizliğe götüren yolların tümünü yasaklamıştır. Kadınların konuşurken kadınlıklarını kullanması, kadınla erkeğin baş başa kalması, akraba olan kadınların yanına girmenin ölümle eşdeğer tutulması bu hükümlerden bazısıdır.

Müslüman normal hayatta bunlara dikkat ettiği gibi internet ortamında da dikkat etmelidir. Nasıl ki zikredilen hükümler, zinanın kendisi değil ona götüren yollardır ve nasıl ki bunlardan kaçınmak, insanı iffetli kılmaya yarayan yardımcılardır; aynısı sanal âlem için de geçerlidir. Yolda yürüyen ve bize helal olmayan bir kadına bakmak yasaklandığı gibi, bize helal olmayan görüntülere sanal ortamda bakmanın hükmü de aynıdır. Bir evde bir kadınla baş başa kalmak ölümle eş değer olduğu gibi; sanal ortamda bir kadınla sabahlara kadar sohbet etmek de ölümle eşdeğer, iffetsizlik yolunun ilk adımı olan yasaklardandır.

Şeytan bizleri Allah'la aldatmamalı, İslam'a davet adı altında bu münkerleri işletmemelidir. Şer'i kurallara dikkat edilmediği için, iyi niyetlerle başlayan konuşmaların uygunsuz sohbetlere, sohbetlerin buluşmalara ve buluşmaların iffetsizliklere sebebiyet verdiğine dair yüzlerce örnek biliyoruz.

İnternetin bu tip sorunlara sebebiyet vermemesi için şu tavsiyelerde bulunabiliriz:

- Yalnız olunan ortamlarda internete girmemeye gayret etmek. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Müslümanı yalnız başına yolculuktan men etmiş ve bunu *'Tek kişi şeytandır'* şeklinde ifade etmiştir. Burada anlatılmak istenen, yalnız kalanın şeytanın yoğun vesveselerine maruz kalacağıdır. Bu vesveseler o denli yoğun ve insan üzerinde etkilidir ki; Allah Rasûlü *sal-*

---

10. *İbni Mace*
11. *"Ey iman edenler, Allah'a ve Rasûlüne ihanet etmeyin, bile bile emanetlerinize de ihanet etmeyin." (8/Enfal, 27)*
Bu ayetin iniş sebebi incelendiğinde Müslümanlara ait çok basit sırların paylaşımının dahi bu kapsamda olduğu anlaşılacaktır.
12. *24/Nur, 30-31*

lallahu aleyhi ve sellem neticede kişinin şeytanlaşma tehlikesini gözeterek yalnızlığı yasaklamıştır. Şer'i olan bu hükmü, insan olarak her Müslüman yaşamaktadır. İşlenen günahların ve zayi edilen vaciplerin çoğu, insanın yalnız olduğu vakitlerde gerçekleşir.

- Koruyucu tedbirler almak. Kişi nefsinin ve şehvetlerinin karşısında yenik düşse dahi, koruyucu birtakım tedbirlerle bu mefsedetten korunabilir. İnternete kendisiyle bağlanılan aletler, şer'an yasaklı olan içeriklere karşı muhafaza görevi gören filtrelerle korunabilir.
- İnternet kullanımı yapılan ortamlara hatırlatıcı ve uyarıcı ayet ve hadisler asmak.

İnternetin Vakti Öldürmesine Müsaade Etmemek

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insan üzerindeki nimetlerinden biri de boş vakittir. Bu, o kadar büyük bir nimettir ki, Asr suresinde Rabbimiz ona yemin etmiştir. Ayetin siyakı *'insanın hüsranı'* olunca; çoğu insanın, vakitte Allah'ın sınırını gözetmediklerinden dolayı hüsrana uğradıkları anlamına gelmektedir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* vaktin nimet olduğunu ve çoğu insanın bundan gafil olduğunu belirtmiştir:

"İki nimet vardır ki insanların çoğu onda aldanmıştır; sıhhat ve boş vakit." [13]

Boş vaktin nimet olduğunu belirtmesi, ondan hesaba çekileceğimiz anlamına gelir. Bu durum her ne kadar nefse ağır gelse de, insanın vakitten hesaba çekileceği, Kur'an ve Sünnet'le sabit olan bir durumdur.

"Sonra and olsun ki o gün nimetten hesaba çekileceksiniz."

"Kıyamet gününde kişi beş şeyin hesabını vermedikçe hiçbir yere adım atamaz: Ömrünü/vaktini nerede geçirdiği, gençliğini nasıl eskittiği, malını nereden kazandığı ve nereye harcadığı, ilmiyle ne kadar amel ettiği." [14]

Bu sebeple kişinin boş olarak geçirdiği, içinde Rabbinin olmadığı her vakit, kıyamet gününde bir pişmanlık vesilesi olacaktır.

"İnsanların oturdukları ve Allah'ı anmadıkları, Rasûlü'ne salât getirmedikleri hiçbir vakit yoktur ki; mutlaka o meclis kıyamet gününde pişmanlık vesilesi olacaktır." [15]

İnternet kullanım amacı netleştirilmelidir. Böylece 'şöyle bir gezineyim' gafletiyle saatlerin zayi edilmesinin önüne geçilmiş olur. Kişinin ne için internete girdiğini kendine hatırlatması veya odanın görünür bir yerine iliştirmesi ona faydalı olacaktır.

Müslüman, vakit konusunda hassas olmalıdır. Vaktinde gözetmesi gereken bir kulluk bilinci olduğunu bilmelidir. Daha doğrusu, vaktini Allah'a kul kılamayanın, Allah'a hakkıyla kulluk edemeyeceğini bilmelidir. Vaktini düzenlemeli ve programlı yaşamaya gayret etmelidir. Çünkü uğruna yaşanılan cennet ve rıza-i ilahi, kendinden kaçtığımız cehennem ve Allah'ın gazabını belirleyecek olan vaktin nasıl kullanıldığı ile belirlenecektir.

Bu anlamda vakti ihya eden şeyleri nimet olarak görmeli, vakti öldüren tüm unsurlara fitne gözüyle bakmalıdır. Sözlü olarak Allah'a sığındığı gibi amelî ve iradi olarak da ondan kaçınmaya gayret göstermelidir.

İnternetin genel olarak vakti öldürdüğü, izahtan vareste bir durumdur. Kullanıcılarının en fazla şikayet ettiği şey, insanın vaktini öldürdüğü ve saatlerin nasıl geçtiğinin bilinmediğidir. Bu olumsuzluğun önüne geçmek için şunları tavsiye edebiliriz:

- İnternet kullanım amacı netleştirilmelidir. Böylece *'şöyle bir gezineyim'* gafletiyle saatlerin zayi edilmesinin önüne geçilmiş olur. Kişinin ne için internete girdiğini kendine hatırlatması veya odanın görünür bir yerine iliştirmesi ona faydalı olacaktır.
- İnternete giriş vakitleri belirlenmeli ve vaktin sonunda bir uyarıcı vesilesiyle vaktin bittiği hatırlatılmalıdır. Böylece hem irade güçlen-

13. Buhari

14. Tirmizi

15. Tirmizi

dirilmiş hem de vaktin zayi edilmesine engel olunmuş olur.

- İnternette bulunma, bir meclis olarak muhasebe edilmeli ve kıyamet gününde yüz aydınlığı veya pişmanlık vesilesi olduğu nefse hatırlatılmalıdır.
- Özellikle ne tür faaliyetlerin vakti öldürdüğü ve insanın zaaf noktası olduğu tespit edilmeli, o alana hiç girmemeye özen gösterilmelidir. Çünkü bir şeyden başlangıç olarak kaçmak, başladıktan sonra nefsi ondan alıkoymaktan çok daha kolaydır.

İnternet Öğretim Aracı Olabilir, Eğitim Aracı Olamaz

Uzun uğraşlar neticesinde derlenebilecek bilgileri, internetin bir tuş mesafesine ve kolaylığına getirdiği, hepimizin malumudur. Hususen hayatın bizim isteğimiz dışında bu kadar hızlı aktığı ve sorumlulukların ciddi anlamda arttığı böyle bir zamanda bilginin kolay elde ediliyor oluşu, ilim talebeleri başta olmak üzere insanlar için büyük bir nimettir. Bugün birçok ilim talebesi, uzak diyarlarda yaşayan âlimleri internet üzerinden takip ediyor, sorular soruyor, canlı olarak derslere katılıyorlar. Gündüz çalışmak zorunda olanlarımız dahi günün belli saatlerini harcayarak ilim elde edebiliyorlar.

Başlangıç olarak büyük bir nimet kabul edilen bu durumun, zamanın ilerlemesi ve bu yolla ilim talep edenlerin sayısının artması ve neticelerin ortaya çıkmasıyla musibet olduğu anlaşıldı. Çünkü ilim öğrenen ama edep öğrenmemiş, öğretilmiş ama eğitilmemiş insanlar ortaya çıktı.

İlmin özü edeptir. Sahih bilgi, sünnete uygun edeple birleştiğinde ortaya faydalı ilim çıkar. Doğru bilgi, edepten yoksun ve eğitilmemiş insanlarda domuzun boynuna takılmış değerli taşlarla süslenmiş bir ziynet eşyası gibidir.

"İlim talep etmek, her Müslüman erkeğin ve kadının üzerine farzdır. İlmi, ehli olmayana veren, domuzun boynuna pahalı gerdanlık bağlamış gibi olur." [16]

Bundan ötürü Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlığa sadece bilgi indirmemiş, onlara örnek Rasûl göndererek eğitimle beraber onları eğitmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberimizin ümmete karşı sorumluluklarını anlatırken şöyle buyurmaktadır:

"Andolsun ki Allah, müminlere, içlerinde kendilerinden bir Peygamber göndermekle lütufta bulunmuştur. (Ki O) Onlara ayetlerini okuyor, ***onları arındırıyor*** *ve onlara kitabı ve hikmeti öğretiyor. Ondan önce onlar apaçık bir sapıklık içindeydiler."* [17]

Rasûl, bizlere sadece Allah'ın ayetlerini okuyup kitabı ve hikmeti öğretmemiş, aynı zamanda bizleri eğitmiştir. Bundan dolayı bilgi edinmenin yanında, o bilginin kendisinde hayat bulduğu Rabbani eğiticilere ihtiyaç vardır. Selef imamlarından biri, oğluna şöyle nasihatte bulunmuştur:

'Senin edepten bir konu öğrenmen, ilimden yetmiş mesele öğrenmenden daha sevimlidir.'

Yine o dönem insanını vasfederken Muhammed bin Sirin *rahimehullah* şöyle der:

'Onlar ilim talep edip onu öğrendikleri gibi edep öğrenmeye gayret ederlerdi.'

Öyleyse interneti bilgi aracı olarak kullananlarımız, bunun, bir eğiticiye duyulan ihtiyacı unutturmamasına dikkat etmeli; ilmi asıl olarak meclislerinde talep etmeye özen göstermeli, internete bilginin pekiştirilip zenginleştirildiği bir araç olmaktan öte bir anlam yüklememelidirler.

İslam, Aşırılığın ve Bağımlılığın Her Türlüsüne Karşı Çıkar

İslam vasatın ve itidalin dinidir. Aşırılığın her türünden sakındırdığı gibi, gevşeklikten de sakındırmış ve insanları mutedil olmaya davet etmiştir.

16. *Hadisin birinci kısmı sahihtir. İkinci kısmında ise hadisçiler ihtilaf etmiştir. Kimisi Allah Rasûlü'nün sözü olduğunu, kimi de selef âlimlerinden birinin sözü olduğunu kabul etmiştir.*

17. *3/Âl-i İmran, 164*

İnternet kullanımı da buna dahildir. Özellikle son zamanlarda interneti hayatın olmazsa olmazı gören insanların varlığına şahit oluyoruz. Hatta bu öyle bir hâl aldı ki; internet bağımlılığı, bir hastalık çeşidi kabul edilip özel tedavi yöntemleri geliştiriliyor. Başta Çin olmak üzere dünyanın bir çok yerinde, bağımlılar için özel rehabilitasyon merkezlerinin kurulduğu biliniyor.

Müslümanın hayatında olmazsa olmaz olan tek şey, Rabbi'dir. Bunun dışındaki tüm olmazsa olmazlar; masiyetle başlayan, sonu şirke kadar varma tehlikesi olan bir töhmet barındırır içinde. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* içki bağımlısını puta kul olana benzetmesi, bu anlamda iyi düşünülmelidir.

"İçkinin müdavimi, puta tapan gibidir."

Yine dünya malına, *'olduğunda sevinen, kaybettiğinde öfkelenen'* şeklinde bağlı olanları *'dinarın ve dirhemin kulu'* diye isimlendirmesi de üzerinde düşünmeyi hak eden hususlardandır.

"Dinarın kulu helak oldu/olsun. Dirhemin kulu helak oldu/olsun. Kendisine verildiğinde razı olur, verilmediğindeyse öfkelenir." [18]

Hayatını bilgisayar başında geçiren, sanal bir çevreyle sosyalleşen, internet kesintilerinde öfkelenen veya daha ileri gidip öfke krizi geçirenler, yukarıda zikredilen hadislerin kapsamındadırlar ve tehditlere muhataptırlar.

Uzmanların yaptıkları araştırmalar neticesinde, internet bağımlılığının alametleri şunlardır:

1. İnternet ile ilgili yoğun zihinsel meşguliyet: Yani internet başında olmadığı zamanlarda dahi zihinsel olarak internette yaptıklarını düşünmek, başına geçtiğinde yapacaklarını planlamak.

2. Doyum sağlamak için internet başında geçirilen sürenin giderek artması: Uyuşturucu madde misali geçirilen vaktin yetersiz kalması ve her geçen gün daha fazla vakit geçirme ihtiyacı.

3. İnternete ulaşamadığında sinirli ve mutsuz olmak: Bağımlılığın dinî ölçüsü olarak da kabul edilen bu madde, hadis-i şerifte varid olmuştur.

4. Kurtulmak için çabaların yetersiz olması: Kişinin kendine sözler verip planlar yapmasına rağmen, her seferinde sözünü bozup yeniden internetle ilgilenmesi, bağımlı olduğunu gösterir.

5. Sorumlulukları ihmal etmek: İster dinî ister dünyevi olsun, kişi internet kullanımı dolayısıyla sorumluluklarında gevşek davranıyor veya bunları ihmal ediyorsa bu, onun internete bağımlı olduğunu gösterir. Özellikle namazların geciktirilmesi veya kaçırılması durumu söz konusuysa Müslümanın Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkması ve tevbe edilecek bir durumda olduğunu bilmesi gerekir.

İster dinî ister dünyevi olsun, kişi internet kullanımı dolayısıyla sorumluluklarında gevşek davranıyor veya bunları ihmal ediyorsa bu, onun internete bağımlı olduğunu gösterir.

7. Yalana başvurmak: Herhangi bir konuda kişi yalan söylemeye başlamışsa bu, onun karakterinin bozulduğunu, İslami şahsiyetten uzaklaştığını ve nifak ahlakıyla hareket ettiğini gösterir.

8. Sorunlardan kurtulmak için internete sığınmak: Tüm bağımlılık çeşitlerinin ortak yönü budur. Hayatın gerçekleri ve sorunlarla uğraşmak yerine kişi, Allah *subhanehu ve teâlâ* dışında bir şeye sığınıyor ve onunla sıkıntılarından sıyrılıp ferahlıyorsa bu, ona kalben bağımlı olduğunun belirtisidir.

Kendinde bu belirtileri görenlere tavsiyemiz şudur:

Hayatında internet bu denli problem hâline gelenler, Allah'tan korkmalı ve ciddiyetle işe koyulmalıdırlar. Özellikle interneti Allah'ın yerine kendine sığınılan ve böylece sorunlardan kurtulma vesilesi görenler, internet sebebiyle başta namazlar olmak üzere Allah'a ve Müslümanlara karşı sorumluluklarını aksatanlar, itikadi ve ahlaki bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını bilmelidirler. Onlar Süleyman'ı *aleyhisselam* örnek alıp, onları Rabblerine karşı lakayıtlaştıran şeyi hayatlarından çıkarmalıdırlar. Zira Süleyman *aleyhisselam*, Allah yolunda kullanmak için beslediği at-

18. *Buhari, Müslim*

ları izlediği bir gün, atlar onu Rabbini anmaktan alıkoyunca onları kesmek suretiyle hayatından çıkardı.[19] Alınan kararlar, yapılan programlar sonuç vermiyorsa her seferinde verilen sözler bozuluyorsa en gerçekçi olanı bu illeti hayatımızdan çıkarmak, şeytana kendi lehimizde yol vermemektir. Şüphesiz ki kolay, Allah'ın kolay kıldığıdır.

Sonuç olarak;

Müslüman birey; Rabbine, Müslüman kardeşlerine ve İslam davasına karşı sorumluluklarının farkında olmalıdır. Onu kulluktan, gerçek hayattan ve mücadele sahasından koparan her türlü araçla arasına mesafe koymayı bilmelidir.

Bizler sanal ortamda yazdığımız güzel sözler, sloganvari paylaşımlar ve genel faaliyetlerimizle ne muttaki bir kul ne de Allah yolunda cihad eden bir mücahid oluruz. Evet, sanal ortamın gayrı hakiki havası bazı duyguları tatmin edebilir, kişiye kendini öyle hissettirebilir. Ümmetin içerisinde bulunduğu hâl, Allah düşmanlarının İslam'a karşı kurdukları tuzaklar ve Müslümanların gerçekçi sorunları dikkatle izlendiğinde bu işin sanal faaliyetlerle olmayacağı kesindir.

Sanal ortamda kurulan arkadaşlıklar veya tanışmalar, Müslümanı cahiliyeden koruyan İslam cemaati görevi görmez. Çoğu zaman yalan üzere kurulu, insanların olmadıkları sıfatlarla birbirlerine tezahür ettikleri tanışıklıklar, sadece günah arkadaşlığı tesis eder. Müslüman internet cemaatinden olamaz, olmamalı ve olmak için de çaba harcamamalıdır. Sahada mücadele eden insanların içerisinde ve gerçek kardeşlik ortamında vazifesini bilmeli ve ümmetin cahiliye ve Tih'ten çıkış mücadelesinde payına düşen sorumluluğu en güzel şekilde yerine getirmelidir.

Şayet internet bizleri ilim meclislerinden, Müslümanların dertleriyle dertlenmekten, sahada mal, can ve bedenle cihad etmekten, şehit ve tutuklu Müslümanların emanetleriyle ilgilenmekten, muhacirlere ensar olmaktan, takva üzere kurulu mescidleri ihya ve imar etmekten alıkoymuş ve bunları sanal olarak yaşamayı hayatımıza sokmuşsa bizi helake götürmeye başlamıştır.

İnternet bizim kendine hükmettiğimiz ve İslam davetinin yayılması için kullandığımız bir araç olduğu müddetçe kullanılabilir. İnternet bize hükmetmiş ve onun gerçekçi olmayan dünyasında sürüklenmeye başlamışsak internet araç olmaktan çıkmış, amaç hâlini almış demektir.

Kendisini internet ortamının fitnelerinden koruyamayan Müslümanların, evlerinde eşlerini ve yavrularını bu fitneyle baş başa bırakması, Müslümanca bir davranış değildir. İnternet, ev ortamında şahısların bireyselleşmesine ve aile fertlerinin dışında bir hayat kurmasına sebebiyet veriyorsa, aile kurumu tehlikede demektir. Özellikle gençlerin internetin şehvet dünyasına terk edilmesi, onlara yapılacak en büyük kötülüklerdendir. Anne babaların bu konuda hassas olması, kontrollü ve beraberce istifade edilecek bir araç olarak interneti kullanması gerekir. İnternetin bireysel kullanımına engel olmaları gerekmektedir.

Allah'ım! İnterneti bizler için nimet kıl. Bizleri onun fitnesinden muhafaza et.

19. *38/Sad, 30-33 ayetleri arasında anlatılan ayetleri Katade ve Hasan Basri bu şekilde tefsir etmiştir.*

Özcan Yıldırım | ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Münafıkların Özellikleri: “Hiçbir Hayır Olmayan” Şer Kulisleri Oluştururlar

‘Necva’ kelimesi Kur’an’da müşrik, Yahudi ve münafıkların davranışları olarak yer almakta, gerek Mekke ve gerekse Medine dönemindeki ayetlerde geçmektedir. Mekke döneminde müşriklerin tutum ve davranışlarını, gizli gizli Peygamber’in Kur’an okuyuşunu dinlediklerini bildirmektedir.

Kur'an'da münafıklar ile ilgili ayetlerin birçoğu -yaygın kanaatin aksine- kalben iman etmediklerinden bahsetmez. Bu, münafıkların özelliklerinin en az kısmıdır. Buna, daha önceki yazılarımızda büyük nifak veya itikadi nifak demiştik.

Münafıkların özelliklerini okurken bizlere düşen, bu anlatılanları tarihsel bilgi kabuğundan çıkarmak ve kendi günümüze uyarlamak olmalıdır. Aksi hâlde münafık prototipi/örneği, Abdullah b. Ubeyy ve yanındakilerden dışarıya çıkmayacaktır.

Kur'an evrensel bir kitap olduğu gibi; koyduğu hükümler, getirdiği misaller, yaşanılan olaylardan bizlere hatmî/kesin veya irşadî olarak verdiği mesajlar da evrenseldir. Her zaman ve mekâna da hükmeder. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bunca ayetleri indirmesi, bu haslet ve özelliklerin devam edeceğinden ötürüdür.

Buradan hareketle, sayılan herhangi bir özellik nefsimizde bulunuyor ise, bilmeliyiz ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında yaşasaydık aynı meselede aynı tarafta bulunacağımız, değişmez bir hakikattir. Örneğin; Müslüman bir kimsenin mahremiyetine dil uzatıp, onun mahrem sorunları hakkında dedikodu yapanlar, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında da ifk hadisesinde aynı dedikoduyu yapan kimselerden olacaktı.

Bu girizgahtan sonra; Münafıkların özelliklerinden birinin de; toplumu kaosa sürükleyen ve refahına tasallut eden, Müslümanlar arasında âdeta bir harç olan güven duygusunu zedeleyen şer kulisleri yapmalarını söylememiz mümkündür. Yani kendi aralarında bir meselenin mütalaasını yaparlar. Fakat söz konusu bu mütalaa, şer eksenlidir. İleride bahsi geleceği üzere şer kulisleri, kendi çıkar ve maslahatlarına yönelik girişimlerin bir sonucudur.

Konumuza ışık tutacağından dolayı meseleyi önce ayetler, ayetlerin iniş sebebi ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında yaşanılan hadisler çerçevesinde genişçe ele alacağız.

Kur'an Bağlamında Necva Kelimesinin Değerlendirilmesi

Kuran bu durumu *'necva'* kelimesi ile ele almıştır. Bu kelime fiil, isim ve mastar olarak olarak zikredilir. Bunlara kısaca bakıldığında daha ziyade necvanın gizli konuşma, gizli toplantı yapma anlamlarına geldiği görülür.

Örneğin, İsra Suresi'nin 47. ayetinde: *"Seni dinledikleri zaman neye kulak verdiklerini ve gizli toplantılarda (iz hum necva) zalimlerin: 'Siz sadece büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz?' dediklerini biz çok iyi biliriz."* denilmekte ve necvanın gizli toplantı manasına geldiği görülmektedir.

Yine Enbiya Suresinin 3. ayetinde, bu kelime gizli konuşma anlamındadır: *"Kalpleri eğlencededir. O zulmedenler (aralarındaki) şu konuşmayı gizlediler (eseru'n necva): ''Bu da sizin gibi bir insan değil mi? Şimdi siz göz göre göre büyüye mi kapılacaksınız?"*

Nisa 114, Tevbe 78, Taha 62 ve Zuhruf 80. ayetlerde de necva kelimesi, gizli toplantı yapmak ve gizlice konuşmak anlamlarına belirtilmektedir.

Kur'an'da necva kelimesi, özel olarak iki olayı ihtiva eder. Bunlardan Taha Suresi 63. ayette tarihi bir olay anlatılır. Bu ayette Firavun'un kendi sihirbazları ile yaptığı gizli toplantı belirtmektedir.

Diğer bir olay ise Mücadele Suresi'nin 12 ve 13. ayetlerinde anlatılan özel bir durum içermektedir.

"Ey iman edenler! Peygamber ile gizli bir şey konuşacağınız zaman bu konuşmanızdan önce bir sadaka veriniz. Bu, sizin için daha hayırlı ve daha temizdir. Şayet bir şey bulamazsanız, bilin ki Allah bağışlayandır, esirgeyendir." Bu ayetlerden anlaşıldığına göre Peygamberle gizli konuları konuşmak için önce bir sadakanın verilmesi isteği ve sonra da bu durumun hafifletilmesi meselesidir. Bu ayetlerin nüzul sebebine bakıldığında şu olay anlatılır: Bazı Müslümanlar Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* yanına gelerek, kendisi ile gizli konuşmak isterler. Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tekliften rahatsız olması üzerine Allah bu ayeti indirir.

Başka bir rivayette ise bu ayetlerin şu olay üzerine indiği vurgulanmaktadır: Peygamber *sallallahu*

aleyhi ve sellem kendisi ile özel görüşmek isteyen hiç kimseyi geri çevirmezdi. Bu yüzden de dileyen gelir kendisiyle özel görüşme talebinde bulunurdu. Hatta bu görüşmelerde, özel sayılabilecek şeyler de sorarlardı. Peygamber bunlardan da rahatsız olduğunu hissettirirdi. Ayrıca bugünlerde tüm Arabistan'ın Medine'ye karşı savaş durumunda olduğu bir dönemdi. Bazen biri gelerek Peygamberle *sallallahu aleyhi ve sellem* fısıltılı bir şekilde konuşur ve bu konuşmanın hemen ardından *'bu adam falan kabilenin Medine'ye hücum edeceği haberini getirmiş'* şeklinde dedikodular yayılırdı. Böylece Medine'de asılsız haberler yayılmaya başlardı. Diğer taraftan da münafıklar, bu hadiseleri fitne çıkarmak ve istismar etmek için: *'Muhammed, duyduğu her şeye inanır'* diye ortalığa yayarlardı. İşte bu nedenlerden ötürü Allah bu ayeti[1] indirmek suretiyle gizli konuşmadan önce sadaka verilmesini emretti.

Zemahşeri, Keşşaf isimli eserinde münafıklarla Yahudilerin kendi aralarında gizlice konuştuklarını, müminleri gördükleri zaman kaş ve gözleri ile onları işaret ederek, onlardan kin ve nefret ettiklerini bildirmektedir.

'Necva' kelimesi Kur'an'da müşrik, Yahudi ve münafıkların davranışları olarak yer almakta, gerek Mekke ve gerekse Medine dönemindeki ayetlerde geçmektedir. Mekke döneminde müşriklerin tutum ve davranışlarını, gizli gizli Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Kur'an okuyuşunu dinlediklerini bildirmektedir.

Yukarıda anlamlarını kaydettiğimiz İsra Suresi ve Enbiya Suresi 3. ayetlerde müşriklerin Mekke'deki tutum ve davranışlarından bahsedilmektedir. Yine müşriklerin davranışları ile ilgili olarak Zuhruf Suresi'nin 80. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

"Yoksa onların gizli veya açık konuşmalarını duymayız mı sanıyorlar. Hayır, işitiriz, hem yanlarında bulunan elçilerimiz de yaptıklarını yazarlar."

Bu ayette kâfirlerin bir tuzak kurmaya karar verdikleri, kendi aralarında gizli gizli neler konuştuklarının haber verileceği ifade edilmektedir.

Necva kelimesi, Medine'de inen bir ayette özellikle münafıkların davranışlarından haber vermektedir. Nitekim Tevbe Suresinin 78. ayetinde şöyle denilmektedir:

"Bilmediler mi ki, Allah onların sırlarını ve gizli konuşmalarını (necvahum) bilir ve Allah gizlileri bilendir."

Ayrıca Yahudi ve münafıkların, kendi aralarında gizli konuşma ve gizli toplantılar yaptıklarından Mücadele Suresinin 7 ve 8. ayetlerinde bahsedilmektedir:

"Göklerde ve yerde olanları Allah'ın bildiğini görmedin mi? Üç kişi gizli konuşsa (necva), mutlaka dördüncüleri O'dur. Beş kişi konuşsa mutlaka altıncıları O'dur. Bundan az veya çok olsalar nerede bulunsalar mutlaka O, onlarla beraberdir. Sonra kıyamet günü onlara yaptıklarını haber verir. Çünkü Allah her şeyi bilendir. Sen şu adamları görmedin mi ki, gizli gizli konuşmaktan menedildikleri hâlde yine o menedildikleri işe dönüyorlar. Günah, düşmanlık, Peygamber'e karşı gelme hususunda gizli gizli konuşuyorlar. Sana geldikleri zaman seni Allah'ın selamladığı bir tarzda selamlıyor ve kendi içlerinde de: 'Bu dediklerimizden dolayı Allah bize azap etse ya' diyorlar. Cehennem onlara yeter. Oraya gireceklerdir. Orası gidilecek ne kötü bir yerdir."

Bu ayetlerde kast edilenlerin kimler olduğu konusundaki görüşler değerlendirildiğinde görülecektir ki, ayetlerde ifade edilenler Yahudiler ve münafıklardır. Hatta böylece Yahudiler ile münafıkların işbirliği yaptıkları da ortaya çıkmaktadır. Nitekim ayetlerin sebeb-i nüzulleri ile ilgili olarak iki olay zikredilir:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile Yahudiler arasında ittifak vardı. Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabından biri, Yahudilerin yanına varsa, onlar kendi aralarında gizli konuşmaya başlarlardı. Bunu gören ashab, onların kendisinin hakkında konuştuklarını ve kendisine kötülük yapacaklarını ve belki de kendisini öldüreceklerini zannederdi de böylece müminler, onların yanına gitmek istemezlerdi. Bu duruma vâkıf olan Peygamber, Yahudilere gizli konuşma alışkanlığından vazgeçmelerini emretti. Fakat onlar dinlemediler, bu alışkanlık ve davranışlarını devam ettirdiler, bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"Gizli konuşmaktan menedildikleri hâlde yine menedildikleri şeye dönenleri görmedin mi?"* ayetini indirdi.

---

1. *58/Mücadele, 12*

Başka rivayette ise, münafıklar gizli dostları olan Yahudilerle gizli toplantılar yaparlardı. Bu toplantılar, özellikle savaş hazırlığı gibi kritik dönemlerde, Peygamber ve müminlerin başarısını engellemek amacıyla yapılırdı. Rivayete göre yukarıdaki ayetler bunun üzerine inmiştir.

Zemahşeri, Keşşaf isimli eserinde münafıklarla Yahudilerin kendi aralarında gizlice konuştuklarını, müminleri gördükleri zaman kaş ve gözleri ile onları işaret ederek, onlardan kin ve nefret ettiklerini bildirmektedir.

Hatta onlar, ayette ifade edildiği gibi Peygamberin yanına geldiklerinde ona görünüşte selam verdikleri, aslında içlerinden selam vermek istemedikleri belirtilirken, rivayetlerde onun yanına gelip dillerini eğerek, bükerek *'ölüm sana olsun'* manasına gelen *'Es-sâmu aleyke'* dedikleri anlatılmakta ve bir defasında Aişe'nin *radıyallahu anh* onların bu davranışlarına karşı oldukça sert davrandığı ve *'Ölüm ve Allah'ın laneti sizin üzerinize olsun'* dediği nakledilmektedir.

Gizli konuşma veya gizli toplantı yapmanın kötülüğü vurgulandıktan sonra, müminlerin gizli konuşma ve gizli toplantı yapmalarının ne anlam ifade edeceği konusu da ayetlerde bahsedilmektedir.

Bu konuda Mücadele Suresi'nin 9. ve Nisa Suresi'nin 114. ayetleri zikredilebilir. Mücadele Suresi'nin 9. ayetinde şöyle buyrulur.

"Ey iman edenler, (kendi aranızda) gizli konuştuğunuz zaman günah, düşmanlık ve Peygambere karşı gelme üzerinde konuşmayın. İyilik ve takva üzerinde konuşun ve huzuruna toplanacağınız Allah'tan korkun."

Nisa Suresi'nin 114. ayetinde de şöyle denilmektedir:

"Onların fısıldaşmalarının çoğunda hayır yoktur. Ancak bir sadakayı, bir iyiliği ve insanlar arasında bir barışmayı emreden başka. Kim böyle bir şeyi Allah'ın rızasını kazanmak niyetiyle yaparsa biz, ona yakında çok büyük bir ödül vereceğiz." [2]

Bu ve öncesinde inen ayetler, Tu'me ve kavminin hırsızlık yapması ve bunun etrafında insanların kendi aralarında konuşarak meseleyi vuzuha kavuşturmak için çaba sarf etmesi üzerine inmiştir.

Ayet, bir hayrın hepsini olumsuz olarak ele almıştır. Ayetin manası da: *'Onların fısıldaşmalarının çoğunda hayrın zerresi dahi yoktur'* şeklinde söylenebilir. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* burada hayra dair ne varsa hepsini olumsuz siyakında söylemiştir. Daha sonra da bundan bazı durumları istisna kılmıştır.

Ayetler bağlamında açıklamaya çalıştığımız şer kulislerinin nasıl, hangi zeminlerde oluştuğuna dair mülahazalarımızı, -inşallah- bir sonraki yazımızda açıklamaya çalışacağız.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun" duamız ile...

الحمد لله رب العالمين

---

2. *Yahudi-Münafık İşbirliği Çerçevesinde Necva Kavramı, Kur'an Mesajı İlmi Araştırmalar Dergisi Şubat 1998 Sayısı'ndan özetle alınmıştır.*

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Fetret Dönemi

Fetret dönemi diye isimlendirilen bu zaman aralığı için, farklı rivayetler mevcuttur. Fakat hangi zaman aralığını kendimize ölçü olarak kabul edersek edelim, asıl olan böyle bir vakıada Allah Rasûlü'nün içinde bulunduğu psikolojidir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd, O'nun kulu ve gönderilen son Nebi olan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, ashabına ve âline salât ve selam olsun.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* için Alak suresinin ilk ayetlerinin nazil olması ile beraber yeni bir dönem başlamıştı. İlk vahyin onda oluşturduğu psikolojik etki çok büyüktü. Gerçekten sarsılmış ama özellikle Hatice *radıyallahu anha* annemizin desteği ile toparlanıp durumu kabullenmeye başlamıştı.

Bu sarsıntının en önemli sebeplerinden birisi, Allah Rasûlü'nün daha önceden böyle bir durum ile karşılaşacağına dair en ufak bir düşüncesinin dahi olmaması idi.

"Sen, bu kitabın sana vahyolunacağını ummuyordun. (Bu) ancak Rabbinden bir rahmet (olarak gelmiş)tir. O halde sakın kâfirlere arka çıkma!" [1]

"İşte böylece sana da emrimizle Kur'an'ı vahyettik. Sen, kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu kullarımızdan dilediğimizi kendisiyle doğru yola eriştirdiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen doğru bir yolu göstermektesin." [2]

1. 28/Kasas, 86
2. 42/Şura, 52

Bu sarsıntıyı daha da şiddetlendiren ise Allah Rasûlü'nün kâhinlere olan tavrı idi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onları hiç sevmez ve onlardan hep uzak dururdu. Kendi hâlini onların bazı durumları ile karşılaştırınca benzerlik olduğunu düşünen Allah Rasûlü daha da sıkıntıya giriyordu. Fakat tüm bunlar Hatice *radıyallahu anha* annemizin desteği ve Varaka'nın açıklamaları ile son bulmuştu.

Asıl sıkıntı ise bu süreçten sonra başlamıştı. Çünkü mensup olduğu dava ile ilgili daha ayrıntılı bilgiler öğrenmek isteyen Allah Rasûlü, vahyi beklemeye başlamış ama vahiy gelmemişti.

Fetret dönemi diye isimlendirilen bu zaman aralığı için, farklı rivayetler mevcuttur. Fakat hangi zaman aralığını kendimize ölçü olarak kabul edersek edelim, asıl olan böyle bir vakıada Allah Rasûlü'nün içinde bulunduğu psikolojidir.

Cevabını veremediği birçok soru ile beraber günlerini geçiren Allah Rasûlü'nün ruh hâli, Buhari'de şu şekilde anlatılmaktadır:

"Bir müddet vahiy kesilmiş -Bize ulaşan haberlere göre- Peygamberimiz mahzun olmuştu. Birkaç kez, dağın zirvesinden kendini aşağıya bırakıvermek istemiş, o zaman Cibril kendisine görünmüş: 'Ya Muhammed! Sen hakikaten Allah'ın Rasûlüsün' demişti. Bunun üzerine ruhu sakinleşmiş, kalbi istikrara kavuşmuştu. Vahyin kesilme müddeti uzadıkça tekrar aynı hâl meydana gelmiş, tam dağın zirvesine çıktığında, Cibril kendisine gözükerek vazgeçirmişti."

Bu fetret döneminin niçin olduğuna dair âlimler farklı görüşler beyan etmişlerdir. Fakat bunların içerisinde *'İlk vahyin oluşturduğu korkuyu atlatmak ve ikinci vahye karşı arzu oluşturmak'* diğer hikmetleri de içinde barındırması açısından zikredilmeye en layık olandır.

Bu süreç içerisinde Allah Rasûlü, risalet görevini almadan önce karşılaştığı garip olayları yaşamaya devam etmiştir. Hira mağarasında inzivaya çekilmeyi de bırakmamıştır.

Yine Hira mağarasına gidip de geri döndüğü bir gün semada kendisine vahyi getiren meleği gördü. Melek, ona *'Sen Allah'ın Rasûlüsün'* deyince dizleri üzerine çöküverdi.

İşte bu hadise içerisinde vahiy tekrardan gelmiş ve fetret dönemi bitmiş oldu. Allah Rasûlü ikinci vahyi şöyle anlatmaktadır:

"Hira'ya inziva için gitmiştim. İnzivamı sona erdirip evime gitmek için mağaradan çıktım. Vadinin içinde bulunduğum sırada bana seslenildiğini duydum. Hemen önüme, arkama, sağıma soluma baktım, fakat hiçbir kimse göremedim. Sonra yine seslenildiğini duydum. Baktım ama bu sefer de kimseyi göremedim. Sonra yine seslenildi. Bu defa başımı yukarı kaldırdım. Bir de baktım ki melek havada duruyor. Çok korktum hatta yere yuvarlandım. Hemen evime koştum. Hatice'ye 'Beni örtüp bürüyün' dedim. Beni örtüp, bürüdüler. Sonra üzerime su döktüler. Bunun üzerine yüce Allah 'Ey Bürünen! Kalk ve uyar. Rabbini yücelt, elbiseni temiz tut' [3] *ayetlerini indirdi."* [4]

❁ ❁ ❁

Müddessir suresi de Alak suresindeki gibi içeri-

3. *74/Müddessir, 1-4*
4. *Buhari*

sinde birçok ders barındıran bir suredir. Buradaki mühim noktaları inşallah ileriki yazılarımızda ele alacağız. Fakat onlara geçmeden önce vahyin çeşitleri hakkında kısa bir malumat vermeye çalışacağız.

Vahiy birçok farklı şekilde gelmiştir:

Birincisi: Rüya-yı Sadıka. Bu, Efendimize *sallallahu aleyhi ve sellem* gelen vahyin başlangıcıydı. Rüyasında ne görürse sabah aydınlığı gibi çıkar, aynen gerçekleşirdi.

İkincisi: Meleğin görünmeden onun kalbine ve ruhuna bazı şeyleri bırakması. Nitekim Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyorlar:

"Ruhu'l Kudüs (yani Cebrail) ruhuma üfledi ki, hiçbir nefis rızkını tamamlamadan ölmeyecektir. Allah'tan korkun rızkı ararken güzel ve helal yolu seçin. Rızkın gecikmesi sizi Allah'a isyan ederek rızkı elde etmeye sevk etmesin. Çünkü Allah'ın katındaki derecelere ancak O'na itaatle ulaşılır."

Üçüncüsü: Melek, Efendimize insan şeklinde görünür, onunla konuşur, Efendimiz de *sallallahu aleyhi ve sellem* söylediklerini iyice anlar, ezberlerdi. Vahiy bu şekilde geldiğinde bazen sahabeler de meleği görürlerdi.

Dördüncüsü: Vahiy ona bazen bir çan sesi şeklinde gelirdi. Bu, vahyin en şiddetlisi idi. Hatta çok soğuk günlerde bile Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* son derece terlerdi. Deve üzerinde ise, vahyin şiddetinden deve yere çökerdi. Bir defasında Efendimizin bacağı Zeyd b. Sabit'in *radıyallahu anh* bacağı üzerindeyken bu şekilde bir vahiy gelmiş, Zeyd'in ayağı çok ağırlaşmıştı, neredeyse kırılacak hâle gelmişti.

Beşincisi: Allah'ın semaların üzerinden vahyetmesi... Mirac gecesinde namazın farz kılınması ve diğer ayetlerin inmesi gibi.

Altıncısı: Allah'ın melek vasıtası olmaksızın, Musa b. İmran'la *aleyhisselam* konuştuğu gibi doğrudan konuşması... Bu vahiy şekli, Musa için Kur'an nassı ile kesinlikle sabitti. Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* için de *'İsra'* hadisesi ile sabittir.[5]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

5. *Vahyin çeşitleri ile alakalı bilgilerin olduğu bölüm Safiyyurrahman Mübarekfuri'nin 'Peygamberimizin Hayatı ve Daveti' isimli eserinden alınmıştır.*

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

Mürcie'nin Tanımı

Zaman içerisindeki değişimlerle beraber Mürcie ümmetin içerisinde en ciddi problem olarak karşımızda bulunmaktadır. Hakkın açığa çıkması için bu taifeyi tanımak, ondan sakınmak ve sakındırmak gerekir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd, O'nun kulu ve gönderilen son Nebi olan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, ashabına ve âline salât ve selam olsun.

Bundan sonraki yazılarımızda Mürcie fırkasını anlatmaya çalışacağız. Mürcie'yi diğer fırkalardan ayıran ve onu önemli kılan şey şudur:

Diğer fırkalar ya tarihin çöplüğünde yerlerini almışlar, unutulmuşlar ya da birçok özelliği değişip bambaşka bir mezhep haline gelmiştir. Zaman içerisindeki değişimlerle beraber Mürcie ümmetin içerisinde en ciddi problem olarak karşımızda bulunmaktadır. Hakkın açığa çıkması için bu taifeyi tanımak, ondan sakınmak ve sakındırmak gerekir.

Mürcie *'er-ce-e'* kökünden gelir. Lugatta ertelemek ve ummak manaları vardır. Kur'an-ı Kerim'de bu kelimenin farklı halleri üç defa geçmektedir.

"De ki: '(Yapacağınızı) yapın! Amelinizi Allah da Rasulü de müminler de görecektir. Sonra görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de O size yapmakta olduklarınızı haber verecektir.' (Sefere katılmayanlardan) diğer bir grup da Allah'ın emrine ertelenmişlerdir. O, bunlara ya azap eder veya tevbelerini kabul eder. Allah çok bilendir, hikmet sahibidir." [1]

"Dediler ki: 'Onu ve kardeşini ertele ve şehirlere toplayıcı görevliler gönder.' " [2]

"Onlardan dilediğini erteler, dilediğini de yanına alırsın. Boşadığın hanımlarından arzu ettiğini tekrar yanına almanda, senin üzerine bir günah yoktur. Böyle yapman onların mutlu olmalarına, üzülmemelerine ve hepsinin, senin verdiklerine razı

1. 9/Tevbe, 105-106
2. 26/Şuara, 36

olmalarına daha uygundur. Allah, kalplerinizde olanı bilir. Allah hakkıyle bilendir, halimdir." [3]

Lugatın en sahih olarak anlaşılacağı yer Kur'an-ı Kerim'dir. Bu ayetlere baktığımız zaman er-ce-e kelimesinin ertelemek manasına geldiğini görürüz.

Mürcie'nin ıstılah tanımına bakacak olursak, mezhepleri, fırkaları anlatan kitaplarda birçok tanım olduğunu müşahede ederiz. Bu tanımların hemen hemen hepsini zikretmeye ve sahih olanını da belirtmeye çalışacağız inşallah.

Ehli Sünnet alimleri Mürcie'yi şöyle tanımlamışlardır:

'Kim ameli imandan ayırır ise o Mürcie'dir.'

Daha sonra Ehli Sünnet alimleri bu taifenin kendi içersinde derece derece farklı olmaları nedeniyle, sınıflandırma yapmışlardır. İlerleyen yazılarımızda bu taksimatı anlatacağız.

Şia ise Mürcie'yi kendi penceresinden bakarak bambaşka bir tanım ile açıklamıştır. Onlar Mürcie'yi:

'Hilafet sıralamasında Ali'yi dördüncüye erteleyenlerdir.' diye tanımlamışlardır.

Şia'nın farklı farklı sınıflardan oluştuğunu önceki yazılarımızda zikretmiştik. Ali'nin *radıyallahu anh* diğer halifelerden daha faziletli olduğunu söyleyen tabaka Şia'nın en mutedili olduğunu söylemiştik. İşte bu görüşte olanlar Mürcie'yi bu şekilde tanımlamışlardır. O yüzden onların gözünde Ali'yi *radıyallahu anh* 4. Halife olarak kabul eden Ehli Sünnet, Mürcie'dir.

Başka bir tanım ise şudur:

'Küfür ile beraber taatler fayda vermediği gibi, iman işe beraber masiyetlerde zarar vermez.'

Diğer bir tanım ise:

'Bilmediği konularda işin hükmünü Allah'a ertelemektir.'

3. 33/Ahzab, 51

Mürcie'ye yapılan ve içinde bazı tehlikeleri barındıran başka bir tanım ise şudur:

'Büyük günah sahibinin hükmünü Allah'a ertelemektir.'

Bu tanım Mürcie'yi temize çıkartmak için ortaya konulan tariflerden bir tanesidir. Çünkü burada yapılan tanım zaten Ehli Sünnet'in büyük günahlar hususundaki itikadıdır. Şirk haricinde geri kalan küçük-büyük günahlar Allah'ın dilemesiyle affedilebilecek kısımdandır.

"Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını, (günahları) dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur." [4]

O yüzden Mürcie'yi masum gösterip Ehli Sünnet'miş gibi tanımlayan bu ifadeler çok tehlikeli kapıları aralayabilecek düzeydedir.

Mürcie ile ilgili yapacağımız son tanım ise şudur:

'İrca cebrdir. Yani kulun fiillerinde herhangi bir etkisinin olmadığına, bunların Allah'a ertelenmesi gerektiğinde inanmaktır.'

Selefin Mürcie'yi çok sert bir şekilde eleştirmesi nedeniyle bu taifenin mensupları ya da destekçileri farklı yollar ile bu ithamlardan kurtulmaya çalışmışlardır. Bunlardan birisi de Mürcie'yi 'Cebriye' olarak tanımlamaktır.

Selefin Mürcie'yi çok sert bir şekilde eleştirmesi nedeniyle bu taifenin mensupları ya da destekçileri farklı yollar ile bu ithamlardan kurtulmaya çalışmışlardır. Bunlardan birisi de Mürcie'yi *'Cebriye'* olarak tanımlamaktır.

Peki Cebriye nedir?

Cebriye: Allah'ın iradesi karşısında kulun fiillerini, rüzgarın önündeki tüye benzeten taifedir. Yani kul hangi ameli işlerse işlesin bir sorumluluğu yoktur. Çünkü onları Allah dilemiştir. Doğal olarak bu taifenin mensupları rahatlıkla masiyetlerin içerisine düşebilmektedirler. Büyük günahlar işlemekte hiç sıkıntı yaşamamaktadırlar.

Yapılan bu tanımlar dahi bir taifeyi tanıma hususunda ne kadar çok kelam edildiğini bize göstermektedir. Burada asıl üzerinde durmak istediğimiz nokta ise tanımlar üzerinden yapı-

4. 4/Nisa, 48

lan aldatma ve bunun sonucunda ortaya çıkan tahribattır.

Hiçbir fırka bir seferde ortaya çıkmamıştır. Çıkış sebebi, zaman içerisindeki değişimi ile beraber bir itikad haline gelmesi çok uzun sürer. O yüzden alimlerin fırkaları tanımladıkları sözlerini alırken çok dikkatli olmak lazımdır. Çünkü genellikle fırkalar çok basit bazı noktalardan dolayı Ehli Sünnet'ten ayrılmıştır. O dönemi göz önünde bulunduran alimler onları hafif şekilde eleştirmiş ve *'bidat ehli', 'heva ehli'* gibi vasıflar ile itham etmişlerdir. Doğal olarak bu taifeye mensup kesimin arkasında namaz kılınabileceğini, kestiklerinin yenilebileceğini söylemişlerdir.

İşte yol kesiciler, kafa karıştıranlar tam bu sırada devreye giriyorlar. Bahse konu olan taife geldiği nokta itibariyle neredeyse İslam'dan çıkacak hale gelmiş olmasına rağmen, bu alimlerin taifenin ilk döneme ait sözlerini ön plana çıkartıyorlar. Halbuki bu fırkayla alakalı o sözleri söyleyen alimlerin hiç birisi fırkanın son halini görmemiştir.

Bunu pratik örneğini Şia fırkasını anlatırken de görmüştük. Şia'nın ilk çıkış noktası Ali'nin, Osman'dan *radıyallahu anhuma* daha faziletli ve hilafete daha layık olduğu görüşünü beyan etmekti. Bu durumu dikkate alan o zamanın alimleri Şia hakkında eleştiri getirmiş ama onların İslam milletinden oldukları hususunda herhangi bir ihtilaf dahi zikretmemişlerdir.

Alimlerin Şia hakkında o gün ortaya koydukları düşünceleri alan, kalbi eğri zümre bugünkü Rafızilerin fiillerini meşrulaştırmaya çalışmışladır. Ali'nin, Osman'dan *radıyallahu anhuma* daha faziletli olduğunu söylemek nerede, kabirlere tapmak, Ali'yi *radıyallahu anh* ilahlaştırmak, sahabeyi tekfir etmek, Aişe annemiz hakkında ahlaksızca ithamlarda bulunmak nerede!

Allah'ın ayetlerindeki müteşabihlerin peşine düşüp kalplerinde eğrilik bulunma vasfını kazanan bu güruhun, alimlerin birçok illetle beraber incelenmesi gereken sözlerine yapışmalarına şaşırmamak gerekir.

Mürcie ile ilgili yaptığımız tanımlar içerisinde Ehli Sünnet'in tanımı Mürcie fırkasının son halini göz önünde bulunduran kapsayıcı bir tanımdır. Bizde bu tanımı ölçü alarak Mürcie'yi anlatmaya çalışacağız.

Davamızın sonu Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan

Peygamberin Kendisinden Sonra Ebu Bekir'i Bıraktığının İşaretleri

Fedakârlıkları, hizmetleri çok olan kişileri diğerlerine tercih etmek hem şer'an hem de aklen olması gerekendir. Çünkü bu adaletin gerektirdiği bir şeydir. Adalet herkese hak ettiğini vermektir. Bu sebepten ötürü Allah Kitabında Rasûlü de Sünnetinde her zaman öncü olanları diğerlerine tercih etmiştir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisinden sonra halifenin kim olacağı konusunda açık bir ifade kullanmamıştır. Şayet net bir ifade kullanmış olsaydı, vefatından sonra sahabe bu konuyu kendi aralarında tartışmazdı. Her ne kadar açık bir ifade kullanmasa da birçok hadiste kendisinden sonra Ebu Bekir'in halife olmasını istediğine dair bazı beyanlarda ve uygulamalarda bulunmuştur.

Aişe *radıyallahu anha* anlatıyor:

"Rasûlullah hastalığı esnasında bana şöyle dedi: 'Bana Ebu Bekir'i ve kardeşini (onun oğlunu) çağır, onlara bir şey yazdıracağım. Zira birilerinin temennilerinin olmasından ve herhangi birinin (hilafete) ben daha layığım' demesinden korku-

yorum. Allah da müminler de Ebu Bekir'den başkasını kabul etmez." [1]

Cübeyr b. Mutim *radıyallahu anh* babasından şöyle rivayet eder;

"Bir kadın Nebi'nin yanına geldi ve Nebi, ona daha sonra tekrar gelmesini söyledi. Kadın, ona: 'Gelir de seni bulamazsam ne olacak' dedi. -Sanki onun ölümünü kastediyordu- Nebi: 'Beni bulamazsan Ebu Bekir'e gidersin' dedi." [2]

Abdullah bin Zem'a *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Nebinin ölüm döşeğinde hastalığı şiddetlendiğinde, ben bir grup Müslümanla onun yanındaydım. Bilal onu namaza çağırınca Rasûlullah: 'Birine söyleyin insanlara namaz kıldırsın' dedi. Abdullah bin Zem'a çıktığında Ömer'i insanlar arasında gördü. Ebu Bekir ise ortada yoktu. Ömer'e: 'Ey Ömer, kalk ve insanlara namaz kıldır' dedim. O da öne geçti ve tekbir aldı. Nebi, onun sesini işitince 'Ebu Bekir nerede?' diye sorarak 'Allah ve Müslümanlar bunu reddeder, Allah ve Müslümanlar bunu reddeder' dedikten sonra Ebu Bekir'e birini gönderdi. Ömer bu namazı kıldırdıktan sonra Ebu Bekir geldi ve artık namazları o kıldırdı." [3]

Ebu Musa El-Eşari *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Nebi hastalanıp da hastalığı şiddetlenince 'Ebu Bekir'e söyleyin insanlara namaz kıldırsın' dedi. Bunun üzerine Aişe: 'O yufka yürekli bir insandır; senin yerine geçip namaz kıldıramaz' dedi."

1. *Buhari*
2. *Buhari*
3. *Ebu Davud*

Başka bir rivayette Aişe *radıyallahu anha* şöyle der:

"Hafsa'ya dedim ki: 'Ona; 'Ebu Bekir senin yerine geçerse ağlamaktan sesini kimseye duyuramaz; en iyisi Ömer'e emret de o kıldırsın' desen.' O da dediğimi yaptı. Bunun üzerine Rasûlullah: 'Sus, siz Yusuf'un yanındaki kadın gibisiniz. Ebu Bekir'e söyleyin namazı o kıldırsın.' " [4]

Not: Nakiller, Mahmud El-Mısri'nin Hayatu's Sahabe kitabından alıntı yapılmıştır.

Öncüler Her Zaman Önceliklidir...

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* her ne kadar açık bir şekilde kendisinden sonra Ebu Bekir'in halife olması gerektiğini söylemese de hadislerden anlaşıldığı üzere isteği bu doğrultudaydı. Çünkü Ebu Bekir *radıyallahu anh* bu davaya en çok hizmet eden kişiydi. Canıyla, malıyla ve ailesiyle her zaman Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* yanında olup ona destek verdi. Zor zamanlarda; birilerinin yaptığı gibi, onu terk etmedi. Bundan dolayı da Allah Rasûlü, kendisinden sonra onun halife olmasını istiyordu.

Fedakârlıkları, hizmetleri çok olan kişileri diğerlerine tercih etmek hem şer'an hem de aklen olması gerekendir. Çünkü bu adaletin gerektirdiği bir şeydir. Adalet herkese hak ettiğini vermektir. Bu sebepten ötürü Allah *subhanehu ve teâlâ* Kitabında Rasûlü de Sünnetinde her zaman öncü olanları diğerlerine tercih etmiştir. Kur'an ve Sünnet'ten bazı örnekler zikrederek, konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayalım.

4. *Buhari*

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"...Elbette içinizden, fetihten önce harcayan ve savaşanlar, daha sonra harcayıp savaşanlara eşit değildir. Onların derecesi sonradan infak eden ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel olanı vadetmiştir. Allah'ın yaptıklarınızdan haberi vardır." [5]

Ayetten anlaşıldığı üzere Mekke'nin fethinden önce özellikle de Hudeybiye'den önce harcayan ve savaşanlar, fetihten/Hudeybiye'den sonra savaşan ve harcayanlardan daha faziletlidirler. Zira kutsal çağrının açıktan yapılmaya başlandığı dönem ile Hudeybiye arasında birçok önemli olay yaşanmıştır. O yıllarda müşriklerin Müslümanlara yönelik baskı ve işkenceleri nedeniyle Habeşistan'a yapılan iki hicret, zulüm belgesi ve genel boykot, Taif hadisesi, Akabe biatı, Medine'ye hicret, büyük Bedir Gazvesi, Uhud Gazvesi ve bazı Müslüman büyüklerinin şehitliği, Raci' ve Maune kuyusu faciaları, Ahzab Savaşı ve arada yapılan birçok seriyye ve gazvelerin İslam ümmetinin omurgasını oluşturan öncü neslin oluşumunda kuvvetli bir etkisi ve katkısının olduğu şüphesizdir.

Rasûlullah İslam'a ilk olarak giren ve her halükârda kendisini ve getirdiklerini tasdik eden Ebu Bekir'i Ömer radıyallahu anhuma gibi bir sahabeye takdim etmekte, faziletli olduğunu beyan buyurmaktadır.

Bu süreçte Müslüman olup, davanın yükünü sırtlayanlar ile; baştaki devenin Kızıldeniz sahilinde, sondakinin ise Kahire'den çıktığı ganimet kervanlarının Medine'ye yöneldiği dönemde Müslüman olanların dereceleri, ayetin de delaleti ile elbette bir olmaz.

Ebu Derda *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Rasûlullah'ın yanında oturuyordum. Baktım ki Ebu Bekir, elbisesinin eteklerini dizleri görünecek kadar kaldırmış olarak geldi. Rasûlullah dedi ki:

— Bu arkadaşınız biriyle çekişmiş olmalı.

Ebu Bekir selam verdi ve şöyle dedi:

— Ömer'le aramızda bir şey geçti, üzerine yürüdüm, sonra pişman oldum. Kendisinden af diledim ancak kabul etmedi. Onun için koşup sana geldim.

Bunun üzerine tam üç kere:

— Ey Ebu Bekir, Allah seni bağışlasın, dedi.

Bilahare Ömer pişman olup (özür dilemek için) Ebu Bekir'in evine geldi. Dedi ki:

— Ebu Bekir evde mi?

— Hayır, dediler.

Bunun üzerine hemen Rasûlullah'a geldi. Rasûlullah'ın yüzü, öfkeden dolayı iyi görünmüyordu. Bu hâl, Ömer'i korkuttu, hemen diz çöküp şöyle dedi:

— Ya Rasûlullah! Ben kalbimden iki kere vuruldum...

Bunun üzerine Rasûlullah (iki kere) şöyle buyurdu:

— Allah beni size Peygamber olarak gönderdi de başlangıçta bana 'Sen yalancısın' dediniz. Ama Ebu Bekir: 'O doğru söylemiştir' dedi ve gerek canı, gerekse malı ile bana yardımcı oldu. Bu arkadaşımı rahat bırakacak mısınız?

Allah Rasûlü'nün bu sözünden sonra ona artık hiç eziyet edilmedi." [6]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* İslam'a ilk olarak giren ve her halükârda kendisini ve getirdiklerini tasdik eden Ebu Bekir'i Ömer *radıyallahu anhuma* gibi bir sahabeye takdim etmekte, faziletli olduğunu beyan buyurmaktadır.

Buna benzer bir başka örnek de Aişe *radıyallahu anha* validemizden nakledilen şu hadistir:

"Rasûlullah'ın hanımlarından hiçbirisini Hatice kadar kıskanmadım. Aslında onu görmüş de değilim. Ama Rasûlullah, durmadan onun adını anardı. Çoğu kez koyun kestiğinde, ondan bir parça kesip ayırır ve Hatice'nin dostlarına gönderirdi. Bazen ona şöyle derdim:

— Sanki dünyada Hatice'den başka kadın yok.

O da:

5. 57/Hadid, 10

6. Buhari

— Onun gibisi var mıydı? O şöyleydi, o böyleydi. Çocuklarım ondan olmuştur, derdi." [7]

Tevhid davetinin açıkça yapılmaya başlandığı ilk dönemlerde bu kutlu çağrıya icabet edenlerin Nebi'nin gönlündeki yeri ve değeri, her daim müstesna olmuştur. Ömer *radıyallahu anh* devrinde de bu örnekleri görmek mümkündür. Fetihten sonra Müslüman olmuş Mekke eşrafı da, çocuklarıyla aynı mecliste bulunmalarına rağmen eskiden köle oldukları hâlde davete ilk icabet ederek Müslüman olanları diğerlerine takdim etmiş ve onları kendine yakın tutmuştur. Yukarıda zikrettiğimiz ayet-i kerimede de beyan buyrulduğu üzere Allah *subhanehu ve teâlâ* hepsine de cenneti vadetmiştir. Bununla beraber aralarındaki derece farkı da açıklanmıştır.[8]

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; Fedakârlıklarına göre insanlara değer vermek, insanları kayırmak olarak algılanmamalıdır. Özellikle günümüzde hizmet alanında yaşanan sıkıntılardan biri budur. Öncü olan insanlar, İslam'a her şeyleriyle hizmet eden kardeşleri bazı mevkilere getirince, o mevkide gözü olan kişiler bunu kıskanıyor ve bunu, adam kayırma olarak algılayabiliyor. Bu doğru değildir. Herkes Allah'a kulluğu ve İslam'a hizmeti oranında değer görür. İslam için hiçbir şey yapmadan hiçbir şey feda etmeden bir yerlere gelmeyi istemek, kolaycılıktan başka bir şey değildir.

Davamızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

الحمد لله رب العالمين

7. *Buhari, Müslim*
8. *'Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları' kitabından alıntı yapılmıştır.*

emreacar@tevhiddergisi.com

Emre Acar

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler;

Sağ Elinin Verdiğini Sol Elinin Haberi Olmayacak Kadar Gizli Şekilde Sadaka Veren Kimse

Kâfirlerin kendi dinleri için infakta bulunmalarını bir daha, bir daha düşünelim. Ki hâlimizi düzeltelim, her şeyin maliki olanın Allah olduğunu düşünerek yaşayabilelim.

Ebu Hureyre'den radıyallahu anh rivayetle Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam, sağ elinin haber verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

Kullara hesapsız rızık veren Allah'a hamd; günlük yaşayıp, geleceğin rızkını dert edinmeyen Rasûlullah'a, ashabına ve ailesine salât ve selam olsun.

Değerli kardeşim! Allah'ın El-Vahhab; ismini hatırlatarak yazıma başlıyorum. El-Vahhab karşılıksız, hesapsız rızık veren demektir.

Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurur:

"Rabbi, Meryem'e hüsnükabul gösterdi, onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya'yı da onun bakımı ile görevlendirdi. Zekeriya onun yanına mabede her girişinde orada bir rızık bulur ve 'Ey Meryem! Bu sana nereden geliyor?' der, o da: 'Bu,

1. Buhari, Müslim

Allah tarafındandır. Allah dilediğine hesapsız rızık verir, dedi.' " [1]

Hepimizin de müşahede ettiği gibi Rabbim, kullarına karşılıksız, hesapsız rızık vermektedir. Saymaya kalksak bizlere sunulan nimetleri sayamayız. Tabiri yerindeyse yediğimiz önümüzde, yemediğimiz arkamızdadır.

Peki, Allah'ın Verdiği Rızıkta Kullarından Talebi Nedir?

Bizler rızkı farklı alanlarda değerlendirsek de Allah'ın kullarına verdiği nimetlerde isteği, ihtiyaç dışındakileri kendi yolu için harcamak, tasaddukta bulunmaktır.

Allah muttaki olan kullarından bahsederken şöyle buyurur:

"Onlar gayba inanırlar, namaz kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcarlar." [2]

"Ey İman edenler! Hiçbir alışverişin, hiçbir dostluğun ve hiçbir şefaatin olmadığı kıyamet günü gelmeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda harcayın." [3]

İşte kardeşim! El-Vahhab olan Allah'ın verdiği nimetlere karşı bu sıfat ile ona kulluk ederek O'nun yolunda harcamalı, sadaka vermeliyiz. İnsanın, kendisine karşı cömert olana karşı vefalı olması gerekmez mi? Bir kardeşimiz, bize eli bol davrandığında ona karşı cimri olmamız, toplum arasında nasıl kınanıyorsa bu cimriliğin Allah'a karşı yapılması durumunda, daha çok kınanması gerekmez mi? Zorlansakta iki sorunun cevabı da *'Evet'*tir.

Düşün ki, sana rızkı veren Allah'tır. Ve senin elinin altında olan bütün nimetlerin sahibi de Allah'tır. Sen Allah'ın mülkünde O'nun yolunda tasaddukta bulunarak ecir kazanacaksın. İşte infak böyle bir şeydir. Allah'ın cömertliğini unutup onun mülkünde, onun verdiği nimetlerde infakta bulunmamak Allah'ın rahmetine karşı vefasızlık ve cimriklik etmektir. Cimrilikte ısrar edenler, bunu güzellik olarak düşünseler de, biriktirdiklerinin mahşer günü boyunlarına dolanacağı bir akıbet ile karşılaşacaklardır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah'ın kendilerine lütfundan verdiği nimetlerde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Hayır! O kendileri için şerdir. Cimrilik ettikleri şey kıyamet gününde boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." [4]

İslami yönetimden uzak, Batı'dan alınan demokrasi ile yönetilen devletler, insanlara kapıtalizm yaşantısını aşılamakta, altını ve gümüşü süslü göstermektedir. Gaye, insanları dinden uzaklaştırmak, Allah'a kulluktan alıkoymaktır. Ve maalesef vakıamızda dinin, insanların nazarında altın ve gümüş kadar değeri yoktur. İnsanın elinden parası alındığında ölümüne savaşması ile dini elinden çalındığındaki duyarsızlığını bir düşün! Göreceksin ki beşerin kıblesi altın ve gümüş olmuştur.

---

1. *3/Âl-i İmran, 37*
2. *2/Bakara, 2*
3. *2/Bakara, 254*
4. *3/Âl-i İmran, 180*

Günümüzde altın ve gümüş biriktirmek, yastıkaltı yapıp yaşlılık ve zor günler için ayırmak, refahın alameti olmuştur. Altın ve gümüşün sesi ve görüntüsü nefse hoş gelse de bunlar, cehenneme götüren ve orada kişiye azap eden aldatıcılardır. Evet, insanlar dinden bihaber olunca ateşi, dağlamayı refah olarak nitelendirirler. Fakat insanı cehenneme sürükleyen, ahireti hüsran eden altın ve gümüş, nasıl refah diye isimlendirilebilir ki!

Allah şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! (Biliniz ki) Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksız yollardan yerler ve (insanları) Allah yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, işte onlara elem verici bir azabı müjdele! (Bu paralar) cehennem ateşinde onların alınları, yanları ve sırtları dağlanacağı gün (onlara denilir ki) 'İşte bu, kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığmakta olduğunuz şeylerin (azabını) tadın.' " [5]

Bir de şu ayeti oku ve tefekkür et kardeşim!

Allah şöyle buyurur

"Kim Allah'a güzel bir borç verecek ki, Allah da onu kendisine kat kat ödesin. Ona çok değerli bir mükâfat da vardır." [6]

Allah, insanlardan borç istemektedir. Borç isteyen; hiçbir şeye muhtaç olmayan, ol dediğinde her şey hemen oluveren Allah olunca bizleri şaşırtmalıdır. Allah, borç vermediğimiz hâlde bizlere sınırsız, sayamayacak kadar çok nimet veriyorsa, acaba borç verdiğimizde karşılığını nasıl verir? İşte sahabe ayet-i kerimeden bu noktayı fehmetmiş ve Allah'a borç vermeye, onun yolunda harcamaya yönelmişlerdir.

İbni Mesud *radıyallahu anh* şöyle buyurur:

Bu ayet nazil olduğunda ensardan Ebu Dahdah dedi ki: *'Ey Allah'ın Rasûlü! Allah bizden ödünç mü istiyor?'* Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *'Evet'* dedi. Ebu Dahdah, Rasûlullah'tan elini kendisine doğru uzatmasını istedi ve *'Ben, Rabbime (altı yüz hurma ağaçlı) bahçemi ödünç verdim'* dedi. Dahdah'ın annesi ve çocukları orada oturuyorlardı. Ebu Dahdah gelip, *'Ey Ebu Dahdah'ın annesi! Çık oradan, ben onu Rabbime ödünç verdim'* dedi. Kadın oradan çocuğunu ve eşyasını taşıdı. Bunun üzerine Rasûlullah şöyle buyurdu: *'Ebu Dahdah'*ın cennette ne büyük ve kocaman hurma dalları var. Öyle bir hurma ki aşağı doğru sarkmış, dalları inci ve yakuttandır. İşte Ebu Dahdah'ın cennetteki bahçesi...

Allah kendisinden borç isterken, başkalarına borç vermek; Allah cennetteki nimetlere yatırım yapmaya teşvik ederken, geçici olan dünyaya yatırım yapmak; Allah malı biriktirmenin hüsran olduğunu nida ederken, biriktirmeyi kurtuluş, güzel bir şey sanmak; dininde kendini ensar görüp, fakirleri, ihtiyaç sahiplerini, mazlumları görmemezlikten gelerek onlara tasadduk ta bulunmamak, Allah'ı şaşırtmakta, hayrete düşürmektedir.

Kardeşim! Sen değil miydin, İslami çalışmaların yücelmesini isteyen. Radyo, televizyon, gazete ve daha nice faaliyetleri öneren, bu dönemde bunların tebliğde önemli rol oynadığını ve mutlaka yapılması gerektiğini söyleyen, yine sen değil miydin? Peki, nerede bunları kalkındıracak Allah yolunda harcamaların?

Allah şöyle buyurur:

"Ne oluyor size ki; Allah yolunda harcamıyorsunuz? Hâlbuki göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Elbette içinizden, fetihten önce harcayan ve savaşanlar, daha sonra harcayıp savaşanlara eşit değildir. Onların derecesi, sonra infak eden ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel olanı vadetmiştir. Allah'ın yaptıklarınızdan haberi vardır." [7]

Kardeşim! Sen değil miydin, İslami çalışmaların yücelmesini isteyen. Radyo, televizyon, gazete ve daha nice faaliyetleri öneren, bu dönemde bunların tebliğde önemli rol oynadığını ve mutlaka yapılması gerektiğini söyleyen, yine sen değil miydin? Peki, nerede bunları kalkındıracak Allah yolunda harcamaların? Tağutlar, toplumu saptırmak, insanları kendilerine kul etmek için her şeylerini infak ederken, sen toplumu ıslah etmek, çalışmaları kalkındırmak için ne yapıyorsun? Biz

5. 9/Tevbe, 34-35
6. 57/Hadid, 11
7. 57/Hadid, 12

İnfak

öneride bulunduk, geri kalan da sizin vazifenizdir mi diyorsun? Şimdi anlıyorsundur, Rabbimizin neden bizim infakta bulunmamamıza şaşırdığını? Kâfirlerin kendi dinleri için infakta bulunmalarını bir daha, bir daha düşünelim. Ki hâlimizi düzeltelim, her şeyin maliki olanın Allah olduğunu düşünerek yaşayabilelim.

Allah şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki, inkâr edenler mallarını, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcayacaklar. Ama sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlup olacaklardır. Kâfirlikte ısrar edenler ise cehenneme toplanacaktır." [8]

İnfak ile alakalı İslam'da birçok ayet ve hadise rastlarız. Hepsi birbirinden güzel, Rabbimizin incileridir. Bunların hepsini burada yazmam hem zor olacak, hem de seni sıkacaktır. Bu nedenle seni nasihatçinin en güzeline, sözlerinde öz ve çok anlam taşıyan Râsulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile baş başa bırakıyorum.

Cerir *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Rasûlullah'a üst başı olmayan, ayakları çıplak, kaplan postu gibi çizgili peştemallerine ya da abalarına sarılmış ve kılıçlarını kuşanmış bir grup insan geldi. Çoğu, hatta hepsi Mudar kabilesindendi. Onların bu muhtaç durumunu görünce Peygamberin yüzü bir hoş oldu. Odasına girip çıktı. Sonra Bilal'e ezan okumasın emretti. Okudu, kamet getirdi ve namaz kıldırdı. Namazdan sonra insanlara hitap edip şöyle buyurdu: 'Ey insanlar! Sizi tek bir insandan yaratan Rabbinizden korkun!' [9] *bu ayeti 'görüp gözetmektedir'e kadar okudu. Sonra Haşr suresindeki: 'Ey İman edenler! Allah'tan korkun, kişi yarın için ne hazırlayıp önceden gönderdiğine bir baksın!' mealindeki ayeti de okudu. Sonra sözüne şöyle devam etti: 'Herkes dirheminden, dinarından, elbisesinden, buğday ve hurmasından tasadduk etsin. Hatta yarım hurma ile bile olsa sadaka verin.' Bunun üzerine insanlar getirmeye başladılar. Baktım ki, getirilen sadakalardan yiyecek ve elbiselerden iki yığın olmuş. Allah Rasûlü'nün yüzünün sevinçten parladığını gördüm. Bunun üzerine Peygamber şöyle buyurdu: 'Her kim İslam'da güzel bir çığır açarsa, hem yaptığının ecrini hem de onunla amel eden başkalarının ecrini, amel edenlerin ecrinden hiçbir şey eksilmeksizin alır. Kim de İslam'da kötü bir çığır açarsa, hem yaptığının günahını, hem de onu yapanların günahını, yapanların günahlarından hiçbir şey eksilmeksizin yüklenir."* [10]

Rabbimden temennim, bizleri geçici dünya malına meyleden zümreden kılmasın. Nimetlerden ihtiyacımızın dışında kalanları Allah yolunda harcamayı ve infakta bulunmayı nasip ve mukadder eylesin. (Allahumme âmin.) Bir sonraki yazıda kaldığımız yerden devam etme ümidi ile...

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

8. 8/Enfal, 36
9. 4/Nisa, 1
10. Müslim

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

Tedbir Allah'ın Kaderine Razı Olmamak Mıdır?

Mücahid, savaşa başlamadan önce tedbir alması gerektiğini Allah'ın bir emri ve Peygamberin sünneti olduğunu unutmamalıdır.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd, O'nun kulu ve gönderilen son Nebi olan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, ashabına ve âline salât ve selam olsun.

Geçen yazımızda mücahidin, cihad öncesinde bilmesi gereken bazı meseleler olduğunu söylemiş ve bunları madde madde zikretmiştik. Kısaca hatırlayacak olursak bir mücahid:

- Cihad ameli ile ilgili hükümleri,
- Çatısı altında cihad edeceği taifenin menhecini,
- Savaşa başlamadan önce savaşın getireceği maslahat ve mefsedetleri bilmesi gerekir, demiştik.

Bu yazımızda da son bir maddeye daha değineceğiz.

4. Savaştan Önce Gerekli Tedbirleri Almak

Bunlar, özel ve genel tedbirler olmak üzere iki kısma ayrılabilir. Özel tedbirler, şahıslara ya da bazı savaşlara has tedbirlerdir. Mücahidin, kendini muhafaza etmek için kask, çelik yelek vb. şeyleri kullanması gibi.

Savaşa has tedbirlere örnek olarak ise Hendek Savaşı'nı verebiliriz. Bu savaşta Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* özel bir tedbir olarak hendek kazdırmıştır. Ya da Uhud Savaşı'nda özel bir tedbir olarak, okçuları tepeye yerleştirilmesi de bu kısma dahil edilebilir.

Genel tedbirler ise her savaştan önce dikkat edilmesi gereken noktaları kapsar. Örneğin; istihbarat toplama, harekâtın düşman tarafından bi-

linmesinin önüne geçme, askerî düzeni muhafaza, korku ve emniyete dair haberlerin yayılmasının önüne geçme vb.

Genel tedbirler içinde yazdığımız ve yazacağımız her nokta için Allah Rasûlü'nden ve ashabından birçok örnek vermek mümkündür. Fakat bunlardan en dikkat çekici olanları zikretmekle yetineceğiz.

Rasûlullah'ın nereye savaş açacağını gizleme hususunda gösterdiği özen, bunlardan bir tanesidir. Öyle ki; Allah Rasûlü'nün yaptığı savaşların birçoğundan düşmanın çok sonra haberi olmuş ve ani baskınla karşılaşmışlardır.

Ka'b bin Malik *radıyallahu anh* anlatıyor:

"...Bir de Rasûlullah'ın âdeti, bir gazaya gitmek isteyince tevriyeli bir ifade ile maksadının aksini anlatırdı. (Bu suretle hareket edeceği günü gizlerdi.) Fakat Rasûlullah, bu Tebuk Gazvesi'nde (maksadını gizlemedi), şiddetli sıcak bir mevsimde sefer etmişti. Uzak ve tehlikeli bir yolculukta ve çok kuvvetli bir düşmanla karşılaşacaktı. Bu sebeple Rasûlullah, gazve ihtiyaçlarını ona göre hazırlasınlar diye Müslümanlara maksadını açıkladı ve gitmek istediği yönü onlara haber verdi. Rasûlullah ile beraber sefer eden Müslümanlar da çoktu…" [1]

Burada zikrettiğimiz özel ve genel tedbirler, insanların zihninde bazı soruların canlanmasına neden olabilir. En önemli ve zihni en çok meşgul edecek soru ise şudur:

'Bu tedbirler Allah'ın kaderine razı olma anlayışına ters değil midir?'

Şeytan, Müslümanın amelini ifsat etmek için onunla uğraşmaktan asla vazgeçmez. Hedeflenen ecir ne kadar büyük ise şeytanın mesaisi de o kadar fazla olur. İşte cihad gibi derecesi yüksek bir amelin altını oymak, ecrini sıfırlamak için şeytanın vesveselerinden bir tanesi de bu sorudur.

Bu şüpheye şu şekilde cevap verebiliriz:

- Tevekkül ne demektir?

'Müslümanın sebeplere yapıştıktan sonra netice hususunda Allah'a dayanması ve ortaya çıkan sonuca rıza göstermesidir.'

Bu tanımdan, tevekkülün üç esastan müteşekkil olduğunu görmekteyiz:

- Sebeplere yapışmak
- Allah'a güvenme
- Sonuca razı olma

Şeytanın verdiği vesvese işte bu üç aşamadan ilkini iptal etmektedir. Sebeplere yapışılmadan sonuca razı olmak, sofileşmekten başka bir şey değildir.

- Bu, Allah'ın bir emridir ve tüm Peygamberler ile onların takipçileri, bu vasıf ile vasıflanmışlardır.

Kur'an-ı Kerim'de yer alan Peygamber kıssalarına baktığımızda hepsinin ortak noktası olarak Peygamberlerin sıkıntılar ile karşılaştıkları ve tedbir olarak Allah'a tevekkül ettiklerini görmekteyiz. Çünkü bu, tüm Müslümanlara yapılan umumi bir emirdir:

1. Buhari

"Ey iman edenler, tedbirinizi alın..." [2]

Bu emir ile muhatap olan Allah Rasûlü, Allah'ın *"Allah, seni insanlardan koruyacaktır"* [3] buyruğuna rağmen tedbirleri terk etmemiştir. Onun takipçisi olan ve sünnetini bize en güzel şekilde yaşantıları ile açıklayan sahabeler de bu hususta birçok güzel örnek ortaya koymuşlardır.

Hicret hadisesinde alınan tedbirleri ve Daru'l Erkam'ın gizliliğine sahabenin hepsinin verdiği önemi başlıca iki örnek olarak söyleyebiliriz.

- Bu, Allah'ın kaderine karşı çıkmak değil bilakis O'nun kaderi ile O'nun kaderini savmaktır.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu konuyu şu hadiste net olarak açıklar:

"Sahabe dedi ki: 'Ey Allah'ın Rasûlü, biz ilaç kullanıyor, rukye yapıyoruz ve bunlarla korunuyoruz. Bunlar Allah'ın kaderinden bir şey savar mı?' Bunun üzerine Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Bunlar da Allah'ın kaderindendir.' "

Ömer ile Ebu Ubeyde *radıyallahu anhum* arasında geçen hadise de bu kaideye örneklik teşkil eder.

"Ömer, Şam'a geldiğinde burada taun hastalığı yayılmış halde gördü. Ve yanındaki insanlarla şehre girip girmeme konusunda istişare yaptı. Sonra dönmeye karar verdiler. Abdurrahman b. Avf, Rasûlullah'ın aynı şeyi kendilerine emrettigine dair, onlara haber verdi." [4]

Buhari, bu hadisi İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* rivayet etmiş ve ziyade olarak şöyle devam etmiştir:

"Ve Ömer insanlara şöyle hitap etti: 'Şüphesiz ben yolcuyum ve sabah gidiyorum. Siz de aynı şeyi yapın.' Ebu Ubeyde dedi ki: 'Ey Ömer, Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun?' Ömer şöyle cevab verdi: 'Keşke bunu senden başkası söylemiş olsaydı. Evet biz Allah'ın kaderinden yine Allah'ın kaderine kaçıyoruz.' "

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; Mücahid, savaşa başlamadan önce tedbir alması gerektiğini Allah'ın bir emri ve Peygamberin sünneti olduğunu unutmamalıdır. Bu konuda kendisine gelen şüpheleri de bu emirlere en güzel şekilde uyan sahabenin amellerini kontrol ederek defetmelidir.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

2. 4/Nisa, 71
3. 5/Maide, 67
4. Buhari, Müslim

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Uzaktaki, Çevremizdeki ve Aramızdaki Batı

Müminlerin anneleri olan Aişe ve Hafsa validelerimize Hebdocu Şarlilerden daha ağır itham ve iftiralarda bulunan Rafızi Şarliler için asıl önemli olan şey, Şii/Rafızi hilalinin uçlarını birleştirerek Safevi imparatorluğunu yeniden ayağa kaldırmaktır. Bu amaç uğruna tüm güçlerini tam bir seferberlikle seferber etmiş durumdadırlar.

'Batı' kavramsallaştırması İslam karşıtlığı/düşmanlığı zemininde esas itibariyle bütünlük ve netlik ihtiva eden bir tanımlama değildir. Batıl tanımı, Hak karşıtlığı anlamı itibariyle daha kapsayıcıdır, denebilir. Fakat bu da âdeta Batı ile özdeşleştirilen ve kaynağı büyük ölçüde zulüm, tuğyan ve ahlaksızlığa dayalı ekonomik, askerî, siyasal, kültürel ve diplomatik güç ve etkinliği tarif ederken başkaca tanımlamaları kullanmayı gerektirir.

Bugün *'Batı'* dendiğinde hemen hemen hiç kimsenin aklına yeryüzünün doğusundaki veya diğer bölgelerdeki İslam karşıtı/düşmanı güçler ve topluluklar gelmez. Türkistan'daki Çin vahşeti, Keşmir'deki Hindu yamyamlığı, Myanmar'daki Budist terörü, Orta Afrika'daki Hıristiyan mezalimi... Tüm bunlar, İslam karşıtlığı ve düşmanlıkta Batı ile beraber aynı kampta bulunmalarına rağmen Batı olarak isimlendirilmez.

Batı kavramlaştırmasında da aslında bir tür haçlı-siyonist kurnazlığı vardır. Her türlü maddi refahın, demokrasinin, demokratik özgürlüklerin, hür düşüncenin, sanatın ve gelişmişliğin ana yurdu olarak insanların aklına ilk olarak Batı dünyası geliverir. Bütün dünyada böylesi güçlü bir algının oluşmasında çağımız firavunlarının sihirbazlar topluluğu gibi olan medya-reklam gücünün çok yaygın ve etkin kullanımının büyük bir payı vardır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Batı, aslında iki ana unsurdan oluşmaktadır. Bunlardan ilki, devasa bir savaş gücü ve teknolojisi, ikincisi de yaygın ve etkin olarak kullanılan medya ve reklam ağıdır.

Batı, birincisiyle işgal ettiği ülkelerin altını üstüne âdeta kalburdan geçirircesine sömürdü. Bu ülkelerden çekilmek zorunda kaldığında da hakları ve ülkeleri birbirine düşmanlaştıran politikalar yürüttü. Attığı nifak tohumları nesil nesil boy verip büyüdü ve mazlum halkları içine çekip yakan büyük bir yangına dönüştü. Bu tür iğrenç politikalarla servetine servet, gücüne de güç kattı ahlaksız Batı. Bu, işin bir tarafı.

Medya ve reklam ağları ise yeryüzündeki şirkin ve fesadın ana kaynaklarından biridir. Tıpkı Firavun'un sihirbazlarının, halkın toplandığı meydanda yere attıkları ip ve odun parçalarını havayla civayla yılan gibi göstererek bunları oynatabileceklerini zannetmeleri misali bir şeydir, medya-reklam ağlarının yaptığı.

Şüphesiz ki Hakka karşı kibirlenenler, gücü de ellerine geçirdiklerinde kendileri dışındakilere karşı hiçbir ahlakî sorumluluk hissetmezler. Böyle bir sorumluluk hissetmelerini gerektirecek herhangi makul ve geçerli bir sebep de yoktur onlara göre. Akılcılık, eşitlik ve özgürlükçülük diyerek Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* inkâr ettiler. Allah ve genel anlamda din hakkında bizzat kendi öz

nefislerine ve yol göstericisi konumunda bulundukları kendi halklarına da zulmettiler.

Bu derin sapmayla hem ferdî, hem toplumsal, hem de (bir aralar ülkemizde de gündemleştirilen) kamusal alanlardan kendi tanımlarıyla Tanrı'yı ve Din'i tamamen çıkarmış olduklarına inandılar. Neticede Hıristiyanlıktaki muharref hâliyle dahi Tanrı inancını inkâr etmekle yükseldiklerini zannettikleri refah ve kibir kulelerinde, her bir ferdin farklı inanç veya ideolojilerle birden fazla *'ilah'* edindiği hakikati ortaya çıktı. Heva ve akıllarıyla ürettikleri bu sahte ilahlarına bağlılık ve itaati de, siyonist-haçlı atalarından miras aldıkları İslam düşmanlığı üzerinden gerçekleştirmektedirler.

Hebdocu Şarliler: İleri Demokrasinin İdeal Toplumu

Kibirli ve şımarık olmakla beraber güçlü gibi de görünen Batı'nın, İslam coğrafyasındaki sömürü ve talanları farklı şekillerde devam ederken; öte yanda yaptıkları sayısız katliam ve yıkımları bile ikinci plana iten bir takım şenâatler icra etmekteler. Batılıların tümünün bu şenâatleri tasvip etmediği şeklinde bazı görüşler de ileri sürülebilir. Bilindiği üzere Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkında yapılan istihzaî yayınlar uzun yıllardır sürdürülmektedir. Bugüne kadar Batı dünyasından bu tür hedef gözetici kasıtlı saldırılar karşısında adı anılmaya değer hiçbir Batılı liderden veya devletten itirazî bir ses çıkmadı. Sükût, ikrardan gelir.

Konuşulması veya açıklama yapılması gereken yerde susmak; söyleneni, çizileni ve yapılanı kabul etmiş olmak demektir. Batılılar; bu hezeyanlar karşısında sükût da etmeyerek Şarli zihniyetinin aslında kendi öz kimlikleri olduğunu göstermiş oldular.

Konuşulması veya açıklama yapılması gereken yerde susmak; söyleneni, çizileni ve yapılanı kabul etmiş olmak demektir. Batılılar; bu hezeyanlar karşısında sükût da etmeyerek Şarli zihniyetinin aslında kendi öz kimlikleri olduğunu göstermiş oldular. Bunu da her zamanki gibi düşünce ve ifade özgürlüğü putunun arkasına saklanmaya çalışarak yaptılar. Papa Françesko'nun, meseleyi: *'Anneme küfretsen yumruğu yersin!'* incisiyle basitleştirmeye ve olağanlaştırmaya çalışması, ayrıca dikkat çekidir.

Şarlilerin kalemli ve kelâmlı hezeyanlarının asıl maksadı, İslam'ın şerif[1] bahadırlarıyla karşılaşmak ve kendilerine saldırtmak değildi elbette. Bu yapılanlar; İslam ümmetine yönelik topyekün ve organize saldırı, sindiri ve imha politikalarının medya-reklam ağındaki bir parçasıdır.

İslam coğrafyasında Batılıların âdeta bölge valisi olmaktan başka bir fonksiyonu olmayan tağutların başında bulundukları devletler de örtülü bir biçimde tüm mekanizmalarıyla kendi halklarını, özellikle de yeni yetişen nesilleri Hebdocu Şarliler topluluğu hâline getirmek için gayret göstermektedirler. Bu politikalar, Batı'nın tüm iğrençliklerinin döl kesesi gibi olan demokrasinin gereklerindendir.

Uzun zamandır devam eden ve en son Şarli hadisesiyle zirve yapan Batı saldırganlığına karşı İslam coğrafyasında ve ülkemizdeki tepkiler üzerine şunu söylemek gerekir. Demokrasiye inanan yahut demokrasiye inanmıyorsa da bunu açık bir şekilde deklare edemeyen ve hatta kendilerini ıkına sıkına demokrasi taraftarıymış gibi göstermek durumunda kalanların ortaya koyduğu tepkiler de, kalplerinin müzebzeb hâlini ve kafalarının ne kadar karışık olduğunu gösteren ilginç bir tablo çıkardı ortaya. Tepkilerin hedefinde sözde Şarli ve Şarli zihniyetinin rahm-i maderi olan Batı küfrü ve kibri vardı; ama en çok konuşulan şey *'terörist'* olarak ilan edilip neredeyse İslam'dan çıkarılan Peygamber sevdalısı şerefli gençler oldu.

Demokratik sistemin aslî parçaları hâline gelen muhafazakâr mukaddesatçı partilerin ve kitlelerinin, demokrasinin değerlerinden olan ifade özgürlüğü bağlamında tepkiler gösterip gösteriler düzenlemeleri, kolaylıkla tarif edilemeyecek acayip bir ruh hâlini yansıtmaktadır. Aynı anda hem Şarlilere hem de Peygamber sevdalısı şerefli gençlere tepki göstermenin bir başka adı ne olabilir? Netice itibariyle özellikle de ülkemizde gösterilen tepkiler, bitin dişini kırmak (!) türünden de olsa sözünü ettiğimiz çelişkileri daha görünür kılmıştır.

---

1. *Şerefli*

Hümanizma kesesinden herkese ve her kesime cömertçe bağışlarda bulunan AK Parti'nin ileri gelenleri bu hızla devam ederlerse, şeytana da *'Şeytan kardeşimiz!'* diye hitap edip muhabbetlerini takdim edecekleri günler yakındır. Şeytanın dahi *" '...Ben Allah'tan korkarım, sizin görmediklerinizi görürüm...' "* diye, yapmaktan uzak duracağı çirkin şenâatları yaptıklarından ötürü Ka'b bin El-Eşref gibi helak edilen Şarlilere destek için, hasta yatağından kalkıp Paris'te küfür önderleriyle aynı safta bulunan siyaset Mevlana'sı böyle hızlı hızlı dönmekle altında bir gayya kuyusu açtığını fark etmelidir. Hacı Bektaş'ı, Mevlana'yı, Yunus'u ve daha nice tehvid kaçkınlarının yolunu yol edinenlerin nihai menzili kaçınılmaz olarak bu vahim görüntüdür. İslamcı teröre (!) karşı her gün Müslüman beldelerini bombalatan Cameron, Merkel, Holland ve Netenyahu ile aynı safta kol kola girme zilleti...

Batıcı-Laik eğitim sistemiyle beraber Batıcı-Laik garson boy tağuti örgütlemelerin tornasından geçmiş ne kadar çok TC vatandaşı genç *'Şarli'*ler varmış... Bu vesile ile bunu da öğrenmiş olduk. Kesin olan şudur ki; ülkemizde sosyal demokrat, laik, kemalist, welatperest veya sosyalist diye kamufle olan Şarliler Batının kalemli klavyeli orjinal Şarlilerinden daha azgın ve sınır tanımazlar. Batıcı-Laik-Demokratik sistemin bütün cürümleri bir tarafa gençliğin önemli bir kesimini şeytanizme kul olan Şarliler topluluğu hâline getirmesi, çok daha büyük bir cürümdür. Zira bu, büyük bir fitnedir. Bu cesametteki bir fitne mecrasını buldu mu, kontrolü mümkün değildir. Giderek yaygınlaşma temayülü gösterir. Uhrevi hayatı harap edecek sonuçlara sebep olur. Bu tür fitneler, Kur'an-ı Kerim'de beyan buyrulduğu üzere katlden/öldürmekten daha büyüktür, şiddetlidir.[2]

Beyefendi kılıklı, kravatlı, Batılı küresel terör baronlarının safında yer almak; tarih boyunca hatırlanacak bir zillet görüntüsü olarak hafızalara kazınmıştır. Bu tür hadiselerden nemalanmaya çalışmak, beyhude gayretlerdir. (Müslüman) muhafazakâr, dindar etiketlerin altındaki gerçek kimlikler böylece daha net ve açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu türden bir çabaya yakın geçmişten de aşinayız. Orta yaş ve üzerindeki her Müslüman hatırlayacaktır.

2. Bkz. 2/Bakara, 191 ve 217

Humeyni'nin Ruşdi'sinden Şerif'lerin Şarli Hadisesine

Yeryüzünde yaşanan ve şahit olduğumuz birçok hadise, aslında pek de göründüğü gibi değildir. En çarpıcı örneklerden bir tanesi de komşumuz İran'da 1979 yılında gerçekleşen devrim hadisesidir. Aradan geçen uzun yıllardan sonra oradaki devrimin asıl mahiyetinin, İslami değil Fars milliyetçiliğiyle Şia taassubu sentezinden oluşan farklı bir şey olduğu geç de olsa anlaşılmış oldu. Şia devriminin de yaşandığı seksenli yılların başlarında, hiçbir uluslararası tanınırlığı olmayan Salman Ruşdi ismiyle Hindistanlı bir biyolojik varlık, Şarlivari bir tarzda adına kitap bile denemeyecek bir hezeyanname yazmıştı. Hâlâ tam olarak anlaşılamayan bir şekilde beniâdem suretindeki bu şeytanın hezeyannamesi, tüm dünyada gündemin ilk sırasına oturtuldu.

Seksenli yılların İslam coğrafyası günümüzdekinden çok da iyi durumda değildi. Halkın üzerine kabus gibi çökmüş olan azgın tağutlar hâkim oldukları her ülkede Müslümanlara âdeta nefes aldırmıyorlardı. İslami hareketler üzerinde büyük baskılar kurulmuş, takipler, tutuklamalar, işkenceler, zindanlar ve idamlarla inim inim inletiliyorlardı. Afganistan'da komünist Sovyetler Birliği kendi sonunu getirecek işgale başlamış, mücahidler ilk zamanlarda Kızılordu'ya karşı çakaralmaz tüfeklerle cihad ediyorlardı. Moro'da, Keşmir'de, Eritre'de Müslümanların feryatları yükseliyorken Mısır'daki Firavun Husni tıka basa Müslüman doldurduğu zindanlar yetersiz kalınca çölde esir kampları inşa ediyordu. Suriye'de bugünkü tağutun babası olan o zamanki tağut Hafız Esed, başında bulunduğu Nusayri rejimin bütün gücünü Ehli Sünnet halkın üzerine sürüyor ve sadece birkaç gün içerisinde Hama şehrinde en az yirmi bin insanı katlediyordu.

Genel görünüm itibariyle böyle bir İslam coğrafyası vardı o zamanlar. Böyle bir dönemde Kur'an-ı Kerim'e ve Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* efendimize Şarlivari saldırıları ihtiva eden Salman Ruşdi hezeyannamesi yayınlandı, dağıtıldı, medya ve reklam ağıyla şöhretlendirildi ve doğal olarak tüm İslam coğrafyasında önü anlamayan tepkilere sebep oldu. Öyle ki; yapılan gösterilerde tağuti güçlerin saldırıları neticesinde yüzlerce insan öldürüldü bu ülkelerde. Tam bu sıralarda Humeyni'nin Ruşdi hakkında ölüm fetvası verdiği haberi yayıldı tüm dünyada. Henüz emekleme çağında ve Irak ile zoraki bir savaş hâlinde olan devrimci İran'dan gelen bu haber, tüm İslam coğrafyasında sevinç ve heyecan dalgasına sebep oldu. Aradan 30 yıl kadar bir zaman geçti ama herhangi bir gelişme yaşanmadı Ruşdi hakkında. O gün bugündür Salman Ruşdi ülke ülke, diyar diyar dolaşır, konferanslar verir ve hatta yeni hezeyanlar yazar. Bunca zamandır yüz milyondan fazla olan Şiilerin arasından Humeyni'nin fetvasının gereğini yerine getirecek bir tek tane adam çıkmadı.

Humeyni'nin Ruşdi hakkında ölüm fetvası verdiği haberi yayıldı tüm dünyada. Henüz emekleme çağında ve Irak ile zoraki bir savaş hâlinde olan devrimci İran'dan gelen bu haber, tüm İslam coğrafyasında sevinç ve heyecan dalgasına sebep oldu. Aradan 30 yıl kadar bir zaman geçti ama herhangi bir gelişme yaşanmadı Ruşdi hakkında.

Rafızilerin Kur'an-ı Kerim'in sıhhatine yönelik ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* eşlerinden müminlerin anneleri olan Aişe ve Hafsa *radıyallahu anhuma* validelerimiz hakkındaki iğrenç iftiralarını ve hezeyanlarını bilenler, otuz yıldır Ruşdi hakkında hiçbir girişimde bulunulmamış olmasını çok iyi anlarlar ve böyle bir şeyin ebediyen olmayacağını da gayet iyi bilirler. Kur'an-ı Kerim ve müminlerin anneleri hakkındaki takiyyesiz gerçek itikadlarını açıkça ilan etseler, ümmet İsrail'den önce onları tükürük selinde boğacaktır. Bu, bahs-i diğer.

Safevi İran'ın (Sünni) İslam dünyasında özellikle de devrimin ilk yıllarında hüsnükabul ve destek bulmak için Salman Ruşdi'nin hezeyannamesinden çokça istifade ettiği sonraki yıllarda çıktı tabi. Öyle bir İran'dan bahsediyoruz ki; seksenli yılların sonlarında Arjantin gibi bir ülkede sırf ulusal çıkarları için kendi vatandaşları ile onlarla bağlantılı bir düzine yahudiye yönelik olarak operasyon yapabilmiştir. İranlı komünist Kürtlerin partisinin başında olan Dr. Kasımlo ve birkaç arkadaşını Almanya'da öldürtmüş, Türkiye'de Humeyni muhalifi birçok kişinin kaçırılması, sorgulanması ve öldürülmesi eylemlerini yapabilmiştir. Aynı yıllarda Afganistan'daki mücahidlerin arasına fitne tohumları ekmek ve nüfuz edinebilmek amacıyla en iyi ajanlarını cihad gruplarının içerisine sokabilmiştir. Böyle mahir bir İran ne hikmetse Ruşdi'yi ilgi ve kapsama alanına almamıştır. Humeyni'nin Şia devriminin İslam coğrafyasındaki reytingi düşmeye başladığı sıralarda, Ruşdi'ye ölüm fetvası tazelenerek reytingler tekrar yükseltilmiştir. Nihayet anlaşıldı ki verilen bu fetva, Ruşdi için adeta bir yaşam güvencesi olmuştur.

Allah'ın ayetlerini, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem*, İslam'ı ve Müslümanları şiirleriyle hicveden dönemin Şarlilerinden Ka'b bin El-Eşref ve Ebu Rafi ile kadınlardan da Asma binti Mervan'ın akıbeti Hebdo'nun Şarlilerinin başına gelince Batıllardan Müslümanlara yönelik gayz ve adavetin toplamına denk öfke ve nefret beyanları *'Çevremizdeki Batı Başkenti'* Tahran'dan geldi. İmparator Hamaneî dışında Bağdat ve Beyrut'taki kuyrukçularının vaveylalarını da kaydetmek gerekir. Böyle ölçüsüzce bir tepki göstermeleri, kanaatimizce biraz da Hebdocu Şarli zihniyetiyle kendi itikadları arasındaki bazı paralelliklerden kaynaklanmaktadır. Rafızi cenahından mücahidlere yönelik olarak gösterilen tepkilerde kullanılan dil otuz altı yıllık devrim tecrübesini yansıtmaktan oldukça uzaktı. Bu durumda şu ihtimalleri de düşünmek mümkündür.

1. Safevi imparatorluğu, Şia-Rafızi hilalinin uçlarını birleştirmek üzere olduğuna tam kanaat getirdiği için artık kendi öz (Rafızi) referanslarıyla tutum takınıp söylem geliştireceğine dair kuvvetli işaretler vermektedir.

2. Irak, Suriye, Afganistan, Bahreyn ve son olarak Yemen'deki *'imparatorluk unsurları'* ile (Batı'nın medya-reklam ağı dışında tutulmakla) kayıt dışı entegrasyon çabalarında en önemli partneri olan Batı'nın böylesine büyük jestine mukabil hep de Ehli Sünnet olan *'terörist'* Müslümanlara olabilecek en sert karşılıklar verilece-

ğini satır aralarında değil, herkesin duyabileceği bir şekilde dile getirmiş oldular. Nitekim Irak ve Suriye'de Müslümanlara saldırırlarken çatışmalarda öldürülen Rafızi generallerine misilleme(!) olarak Safevi imparatorluğu, hapishanelerinde bulunan ve Siyonist çete devletine özgü bir mantıkla rehin olarak tuttuğu Ehli Sünnet'ten birçok gariban Müslümanı infaz etmiştir. Yargılama sonucunda falan değil, imparator Hamaneî'nin emriyle... Bu infazlar, Safevi devletinin asıl karakterini gösterir. İran'ın yaptığı bu infazlar ilk değil elbette. Haçlı siyonistlere taş çıkartan bu kirli politikalarına devam ettiği müddetçe infazlara devam edecektir.

Şii/Laik Şarliler Rafızi Cephesine Koşuyor

Manşetlere *'Cihadçı'* Olarak Çıkartılıyorlar!

Batı'yı tüm insanlığa önderlik eden zeki, haklı ve kudretli bir efendi gibi gösteren medya ve reklam ağı, hemen hemen her gün onlarca *'cihadçı'* haberi yaparak, uluslararası ajanslar vasıtasıyla tüm dünyaya servis eder. İslam coğrafyasındaki laik, muhafazakâr, alevi, sosyalist ve milliyetçi maskeli yerli Şarliler de önlerine atılan bu sanal kemik parçalarını günlerce yalayıverirler. Birinin tadına tam doyamamışken, üzerlerine *'link'*ten kemik yağar.

Tevhid akidesine ve İslami değerlere karşı Hebdocu Şarlilerden daha azgın olan yerli Şarlilere Batılı ajansların sözde haber servisi diye yutturduğu ucuz istihbarat fiyaskoları, özellikle de son dönemlerde medyanın ana gündem konularındandır. Bütün dikkatlerin, Müslümanların üzerine yöneltilmesi hususunda özel ve yoğun bir gayret içerisindedirler. Öyle bir pervasızlık içerisindeler ki, İslam'ın şiarlarından olan giyim-kuşamı dahi bir tehdit ve tedirginlik unsuru olarak gösterir hâle düşmüşlerdir.

Batı'nın medya-reklam havuzuna sazan gibi atlayarak Türkiye'den cihad bölgelerine giden Müslümanların sayısıyla ilgili gün geçtikçe büyüyen yeni rakamlar dillendirilmektedir. İlk başlarda birkaç yüz olarak telaffuz edilen sayı, şu sıralar on iki bin ila on beş bin arası bir rakam olarak dile getirilmektedir. Verilen bu rakamlar doğru olsa bile en az yarısının koalisyon kuyrukçusu Irak ve Suriye'deki Rafızi ve laik güçlere katıldığı yönünde ciddi emareler bulunmaktadır. Urfa ve

Diyarbakır gibi illerde ve bazı ilçelerde hemen hemen her gün Suriye ve Irak'taki laik sosyalist cephede savaşırken öldürülen militanlar için kendi taraftarlarınca cenaze törenleri yapılmaktadır.

İran'ın Suriye ve Irak'taki askeri güçleri, bu bölgelerdeki operasyonların sevk ve idaresinin de başında bulunmaktadırlar. Esed güçleri, İbadi'nin Irak ordusu ve Lübnan Hizbullat'ı, tamamen İranlı generallerin komutası altında savaşmaktadırlar. Türkiye'den de başta İstanbul olmak üzere Kocaeli, Iğdır, Hatay ve özellikle de Alevilerin yoğun olarak yaşadığı diğer merkezlerden hiç de azımsanmayacak sayıda gençler işte bu Rafızi cephesine koşmaktadırlar. Bunlardan bir kısmı kendilerine gösterilen bazı bölgelerde çeteleşmekteyken, diğer bir kısmı da Esedçi laik güçlerin saflarında savaşmaktadırlar. Bu hakikatleri Trinidad ve Tobagolu bir Müslüman bile biliyorken Batı'nın medya ve reklam ağı, Türkiye'den Suriye ve Irak'taki Müslümanlara, ezilen halklara ve İslam Devleti'ne karşı uluslararası emperyalist koalisyonun embedded[3] kuyruk gücü olarak savaşmaya giden Kürt-Alevi-Caferi-Laik-Sosyalist gençleri de *'Cihadçı'* diye yutturabilmektedir. Şarlilerin *'Cambaza bak!'* numarasıyla, bu gerçeği gözden kaçırmaya çalışmaktadırlar.

Laik-Batıcı-Demokratik ve esas itibariyle Kemalist bir devlet olan Türkiye'nin üniformalı rütbesiz bir eri, yolunu şaşırır da Suriye sınırını birkaç adım geçiverse Batı'nın medya reklam ağı ve tabii olarak yerli Şarlilerin de mahirane tetikçiliğiyle Türkiye neredeyse İslam Devleti'nin son eyaleti olarak ilan edilecektir. Batılı başkentler bir türlü dibini bulmayan derin endişelerini ve teessüflerini püskürtecek, uluslararası hukuk vs. falan bir sürü maval okuyacaklardır. Esed isimli kadavra da kurnaz acem diplomatlarının fitle-

3. *İliştirilmiş*

mesiyle Türkiye'yi, ortak tağutları olan Birleşmiş Milletler'e gammazlayacaktır. Yolunu şaşırmış Türkiyeli bir erin Suriye sınırını birkaç metre *'ihlal'* etmiş olmasından derin kaygılar duyabilen haçlı siyonistler ile rafızî İran'a göre Şam topraklarında askeri uzman bulundurmak ancak kendilerinin hakkıdır. Bu sebeple Türkiye'nin yaptığı sınır *'ihlal'*i asla kabul edilemez. Bu da Batı kibri ve acem kurnazlığı ile harmanlanmış diplomatik bir tavır(!)

Batı başkentleri dendiğinde akıllara ilk anda Washington, Berlin, Londra, Paris gelir. Bu başkentleri genel manada bir merkez olarak kabul edersek, İslam coğrafyasında bulunan, ancak izledikleri politikalarla Batı'yı hiç de aratmayan bazı başkentleri de *'Çevre Batı Başkentleri'* olarak isimlendirmemiz mümkündür. Müslümanların artık Şer'i Şerif'i tamamıyla tatbik edebilecekleri bir tür otorite, cihadı sürdürdükleri ve melhame-i kübra'yı hatırlatan şu süreçte haçlı siyonistlerle birçok kritik alanda Müslümanlara karşı aynı safta yer almış *'Çevre Batı Başkentleri'*nden söz ediyoruz.

Bu başkentlerde hüküm süren tağutlar, Müslümanlara karşı baskı, sindiri, işkence ve imhada haçlı siyonistleri aratır bir vahşet sergilemektedirler. Ehli Sünnet İslam dünyasına tarih boyunca hiçbir zaman dost olmayan Tahran, son Şarli hadisesinde de görüldüğü üzere Peygamber Sevdalılarına düşman kutupta yer aldı. Suriye ve Irak'ta fiilî olarak savaşıyor olması, aslında başkaca bir şey söylemeye gerek bırakmıyor.

Bu hâliyle Tahran, Batılıların gözlerini kamaştırmaktadır. Kahire ve İslamabad gibi başka başkentleri de Tahran'la birlikte zikredebiliriz. Bu üç başkentin aynı cümlede ortak paydada buluşmaları tağuti düzenlerinin zilletinin veya Batı'nın doğrudan ya da dolaylı olarak bunlar üzerindeki etki gücünün göstergesidir.

Ehli Sünnet Müslümanlara karşı savaşta şu an itibariyle savaşçı ve savaş araç gereçleriyle büyük bir kaynak ayırarak sahada var olan Tahran'ın, Batı'nın beklentileriyle örtüşen politikaları, kısmen dahi başarılı olursa hain bakışlarının görüş alanına diğer Ehli Sünnet toplumları ve beldeleri de girecektir. Son dönemde Yemen'de yaşananlar da bunu teyit etmektedir. Safevi-Rafızi imparatorluk heveslilerinin *'hedefe giden yolda her şey mübah'*çı[4] politikaları son olarak yumuşak kalpli, ince ruhlu, hoşgörülü ve sevimli insanların yaşadığı Yemen'i büyük bir kaosa sürüklemeye başladı. Yemen'de hepi topu yüzde beşlik bir nüfusa sahip olan Husiler, İran tarafından 1990'lı yılların başlarından beri örgütlenip silahlandırılmakla birleşmeden sonraki Yemen'de yeni bir fitne sürecinin fitilini ateşlediler. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* yumuşaklıklarına/hilmlerine şahitlik ettiği Yemenliler dahi uluslararası küfür ile Rafızilerin kesişen çıkarları istikametinde gelişen/yönlendirilen hadiselerle birbirlerini boğazlama noktasına geldiler ya da getirildiler. Eskiden Yahudiler için söylenen *'her fitnenin altında mutlaka bir Yahudi/Siyonist parmağı vardır'* sözünü, İslam coğrafyasındaki bu tür gelişmelere baktığımızda Safevi/Rafızi İran için söylemeye başlayanların sayısı her geçen gün daha da artmaktadır.

Müminlerin anneleri olan Aişe ve Hafsa *radıyallahu anhuma* validelerimize Hebdocu Şarlilerden daha ağır itham ve iftiralarda bulunan Rafızi Şarliler için asıl önemli olan şey, Şii/Rafızi hilalinin uçlarını birleştirerek Safevi imparatorluğunu yeniden ayağa kaldırmaktır. Bu amaç uğruna tüm güçlerini tam bir seferberlikle seferber etmiş durumdadırlar.

Büyük bir savaş gücü ve teknolojisine sahip Batılı Şarliler ile toparlanıp güçlenerek yeniden ihtişamlı imparatorluk günlerine dönmeye çalışan Safevi Şarlilerinin klavyelerinin, kalemlerinin ve namlularının hedefinde her zaman olduğu gibi yine tevhid daveti ve muvahhid mücahidler bulunmaktadır. Batı, zannedildiği gibi bizden hiç de uzak değildir. Batı uzakta gibi görünüyor olsa da çevremizden ve aramızdan hiç eksik olmadı. Suret-i haktan görünmeyi pek beceren İslam/doğu görünümlü Batı, Batıl'ın en tehlikeli koludur.

---

4. *Makyavelist*

SERFIRAZ İSLAM

Murabıtlar Devleti

Murabıtlarda, âlimlerden ve fakihlerden oluşan bir danışma kurulu vardı. Bu da ulemanın, Murabıtlar üzerinde ne denli etkili olduğunu gösterir kuvvetli bir delildir. Böyle bir durumun bulunması, Murabıtlarda mücadele isteklerinin katlanarak artmasına sebep olmuştu.

Murabıtlar Öncesi Toplumun İtikadi Ve Ahlaki Durumu

Ticari çalışmalar, Murabıtlar içinde Zenginler tabakası diye bir tabaka ortaya çıkardı. Bu tabakadaki birinci sınıf insanlar, yaptıkları ticari faaliyetler neticesinde son derece zenginleşmişti. Bunların başında da idareyi etkileyebilecek ve kendi heva ve heveslerini, menfaatlerini muhafaza edebilecek yöneticiler zümresi gelmekteydi. Bu gruptaki insanlar, ellerindeki maddi ve insan gücünü de kullanarak menfaatlerine aykırı hareket edenlere karşı, çok acımasızca karşı koymaya hazırdılar. Hedefleri ve menfaatleri doğrultusunda haram veya helal tanımaksızın her türlü fiili ve yöntemi kullanabilmekte idiler. Bu konuda kendilerine destek ve fetva veren âlim görünümlü belamlar bulunmaktaydı. Bu âlim görünümlü belamlarla, hedefleri için her şeyi meşru gören zengin zümresi arasında, menfaat ortaklığı bulunmaktaydı. Parayı veren fetvayı alıyordu, kendi arzularını, heva ve heveslerini Allah'ın hükümlerinden üstün tutuyor ve bunların gerçekleşmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Hicri beşinci asrın başlarında Mağrib'de, dinî ve siyasi kaos hâkimdi. Bölgede İslam akidesi ve ahlakı kalkmış; İslam adına yeni fikirler icat edilmiş; helal ve haramları birbirine karıştırıp savunan gruplar ortaya çıkmıştı. Bu bidatçı ve inkârcı gruplardan bazıları, sapık düşüncelerini korumak ve yaymak üzere siyasi liderlikler elde ettiler. Bunları sırasıyla tanıtalım.

Ğammara Beyliği

İbni Haldun ve diğer bazı tarihçiler onları şöyle tanıtıyorlar; Cahiliye düşüncesine dalmış kara cahil insanlar, bedevi yaşantısıyla bilinen bölge insanları, İslam'ın kurallarından uzaklaşmışlar; hayır faaliyetlerinden el çekmişlerdir.

Hamim bin Mennillah isimli bir adam, Peygamber olduğunu iddia etmiş, Ğammara kabilesinden birçok insan da, Hamim denilen adamın söylediklerine inanmış ve onu Peygamber olarak kabul etmişlerdi. Hamim denilen adam, İslam'ın içinden birçok kural ve kaideleri çıkarmış, yerine kolaylaştırılmış bir din ortaya atmıştı. Sabah ve akşam olmak üzere iki vakit namaz kılınacaktı. Berberi dilinde bir kitap oluşturdu ve onu Kur'an yerine insanlara sundu. Domuz etinin helal olduğunu, hac ibadetine, gusül ve namaz abdestlerine gerek olmadığını söylemişti. Balıkların ve her türlü kuş yumurtasının haram olduğunu ifade etmişti. Ayrıca Ğammara kabilesinde, kadınlarla erkekler arasında insan fıtratının kabul edemeyeceği derecede serbestlik vardı. Erkekler de kadınlar gibi süsleniyorlar, onlar gibi çeşitli kozmetik malzemeler kullanmak suretiyle kadınsı eğilimler gösteriyorlardı.

Hamim denilen adam, İslam'ın içinden birçok kural ve kaideleri çıkarmış, yerine kolaylaştırılmış bir din ortaya atmıştı. Sabah ve akşam olmak üzere iki vakit namaz kılınacaktı. Berberi dilinde bir kitap oluşturdu ve onu Kur'an yerine insanlara sundu.

Burğuvati Beyliği

Burğuvati topluluğu, Salih bin Tarif bin Şemun El Berbati isimli bir Yahudinin etrafında bir araya gelen insanları ifade eder. Salih bin Tarif bin Şemun El Berbati isimli bu Yahudi, kendisinin Peygamber olduğunu iddia etmiştir. Başta gelen iddiası, kendisinin en büyük kurtarıcı olduğu uydurmacasıydı. İbni Tarif'in birçok iddiaları vardı. Bunlar; kıyametin yaklaştığı zamanda Deccal'le mücadele edecek olan kişinin kendisi olacağı, İsa'nın *aleyhisselam* ona uyanlardan olacak olması ve onun arkasında namaz kılacağıydı.

Ayrıca Salih bin Tarif, kendisine uyanlar için yeni birtakım kurallar belirlemişti. Bu kurallardan bazıları kolaylaştırılmış, bazıları da zorlaştırılmıştır. Dilediği zaman iptal de edebiliyordu. Örneğin, Ramazan orucunu kaldırmış, yerine Receb ayında oruç tutmayı getirmişti. İbni Tarif, abdest almada da biraz değişikliğe gitmişti. Müslümanların abdest alışı gibi abdest alıyorlar, buna ilave olarak bel ve kalçanın yıkanmasını da şart koşuyorlardı. Salih, taraftarlarına beş vakit gündüz, beş vakit de gece olmak üzere on vakit namazı farz kıldı. Bazı namazlar, secde olmaksızın ima yoluyla kılınmaktaydı. Bazı namazlar da Müslümanların namazları gibiydi. Salih bin Tarif, ayrıca kendi bağlılarına kendi dillerinde bir kutsal kitap hazırlamıştı. Bu kitapta seksen sure vardı. Her sureye bir Peygamber ismi verilmişti. İlk sure Eyüp suresi, son sure de Yunus suresiydi. Bu kişiler dörtten fazla kadınla evlenmeyi helal kabul etmişlerdi. Boşanmayı mubah kabul etmiş, amcanın kızı ve Müslüman kadınlarla evlenmeyi haram saymışlardır.

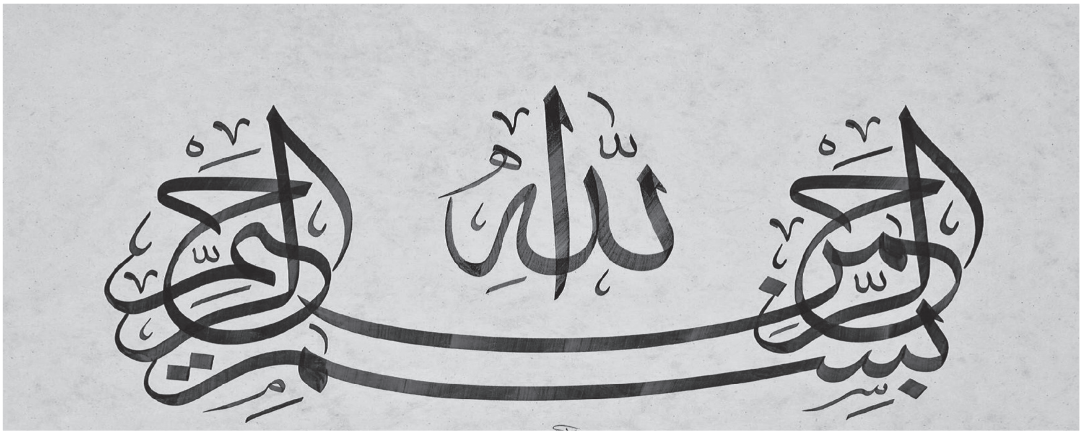
Bu inkârcı topluluğun ortaya çıkışı, Hicri 125 yılında, Halife Hişam bin Abdülmelik dönemine denk gelir. Bu kâfir topluluğun daveti, Hicri beşinci asrın başlarına yani Ehli Sünnet akidesine bağlı kimseler olan, Murabıtların ortaya çıkışına kadar devam etmiştir. Ve nihayetinde Murabıtlar, bu inkârcı grupları bir daha geri dönme imkânları kalmaksızın tarihten sildi.

Rafızi Şii Abidi Devleti

Müslümanlar, Abbasi Halifeliği döneminde, Rafızi Şii Abidi Devleti'ni yıkmayı başarmıştır. Bu devletin Mağrib'deki kalıntıları da Ehli Sünnet akidesine sahip Murabıtlar tarafından silinip atılmıştı. Murabıtların bu başarısından sonra, Murabıtlardaki ulema, Mağrib'de birliği sağlamak ve onları Ehli Sünnet akidesi üzerine eğitmek ve yetiştirmek için canla başla çalışmalara başladılar. Fethedilen bölgelerde inkârcı fikirlere, eğilimlere ve Rafıziyye'ye karşı mücadele ettiler. Hariciyye, Mutezile gibi bidatçi grupları ortadan kaldırdılar veya bu gibi sapık oluşumların yayılmalarına engel oldular.

Ulemanın Murabıtlar Üzerindeki Etkisi

Emir Yahya bin İbrahim, Mülessimin toplumunun ihyası için Ebu Ömeran El-Fasi'den yardım talep ettiğinde, o da öğrencisi Veccac bin Zelv'in kendi öğrencilerinden fakih, derin ilim sahibi, dinine bağlı, takvalı, faziletli, eğitici birisini Emir

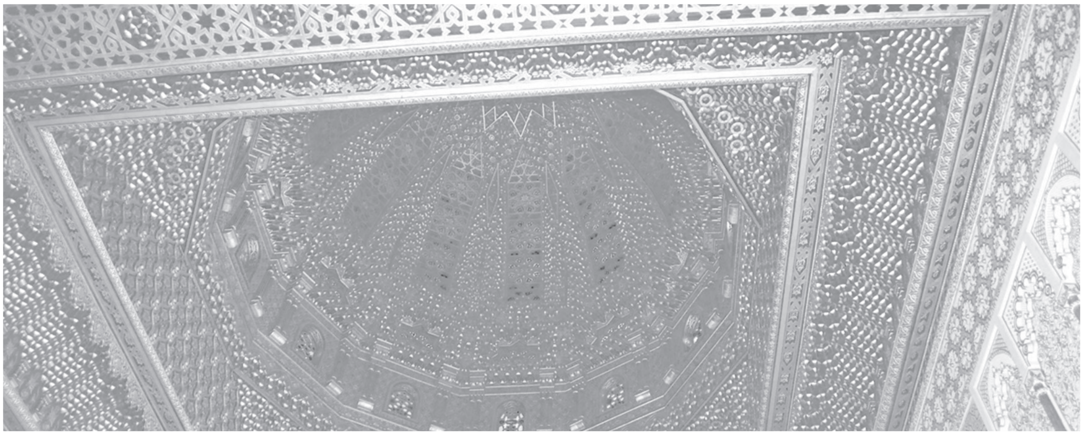
Yahya bin İbrahim'le birlikte göndermesini istediğinde, Veccac bin Zelv, toplumun akidesini, âdetlerini, geleneklerini, örflerini, çevre şartlarını ve durumlarını çok iyi bilen bir şahıs olan Abdullah bin Yasin Es-Sehaci'yi 1038 yılında Emir Yahya bin İbrahim'le birlikte tevhid ve tebliğ çalışması yapmak üzere Mülessimin'den olan Cüdale kabilesinin yaşadıkları bölgeye gönderdi. Dönemin öncü âlimlerinden Ebu Ömeran El-Fasi, Murabıtlar Devleti'nin kurulması için uzun vadeli planlamayı yapan ve bunun için gerekli yönlendirmelerde bulunan kişidir.

Murabıtlarda, âlimlerden ve fakihlerden oluşan bir danışma kurulu vardı. Bu da ulemanın, Murabıtlar üzerinde ne denli etkili olduğunu gösterir kuvvetli bir delildir. Böyle bir durumun bulunması, Murabıtlarda mücadele isteklerinin katlanarak artmasına sebep olmuştu. Çünkü ulema, yöneticilere, müminlere karşı merhametli, kâfirlere karşıda müteşeddit olmalarını sürekli telkin ederlerdi. *'Şayet bir toplum, öfkeyi ve merhameti ayarlayabilmişse bu topluma adeletli bir toplumdur denebilir'* İslam tarihine bakıldığında bunu çok rahatlıkla Murabıtlar için söyleyebiliriz. Bunun sebebi, Murabıtları kuranların, hem âlim hem de siyasi liderlik vasıflarının olmasındandır.

Murabıtlar Devleti, Scilmase âlimleri ve fakihlerine uymak suretiyle; zulüm, baskı ve zorlamayla kendi menfaatlarine uygun, dinî hurafelerle insanlara hükmeden Zenate Devleti'ni ortadan kaldırarak büyük bir başarı elde etmiştir. Âlimler ve fakihler kendilerinde zulmü ortadan kaldırma ve maslahatı gerçekleştirme gücü gördüklerinde, derhal Abdullah bin Yasin'e başvurmuş, Murabıtlar ordusunun cihad için hazırlanmasını sağlamış, zayıf durumda olanlara yardım etmiş, bölgeyi baskıcılardan arındırmışlardır. Abdullah bin Yasin daha önce tebliğ için gidip de ölüm tehlikesi yaşadığı bölgelere, bu defa kılıçla girip bölgeyi inkârcılardan, menfaatperestlerden, hurafecilerden daha önemlisi din görünümlü belamlardan arındırmıştır. Abdullah bin Yasin ve âlimlerin; irtibat sağlamak, danışmak ve Kuzey Afrika'da İslam'ın ihyası için gerekli planlamaları yapmak için ilmî bir iletişim ağları bulunmaktaydı.

Ulemanın etkisini, biz Yusuf bin Taşfin'in liderliğindeki Murabıtlarda da görmekteyiz, Endülüs'te İbni Ruşeyk'in Müslümanlara ihanet edip, Hıristiyan Alfonso'ya sığınıp onlarla birlikte Müslümanlara saldırdıkları duyulunca âlimler hiç tereddütsüz yakalalanması için gerekli fetvayı verdiler. İbni Ruşeyk, Yusuf bin Taşfin'den bağışlanma diledi. Ancak İbni Taşfin, Alimlerin verdiği fetvaya bağlı kalarak, İbni Ruşeyk'e Allah'ın hükmünü uyguladığını, bu konuda geri adım atamayacağını söyledi. Ulemanın, Yusuf bin Taşfin liderliğinde Murabıtlar üzerindeki etkisini biz, Yusuf bin Taşfin'in Endülüsü Murabıtlara katmak istediğinde de görmekteyiz. Şöyleki;

Yusuf bin Taşfin, Endülüs beyliklerinin idare için uygun olmadıklarını ve cihad konusunda kendilerine güvenilemeyeceğni düşündü. Yusuf bin Taşfin, Hicri 482 senesinde Mağrib'e döndüğünde, danışma kurulunu, âlimleri, fakihleri ve önde gelen komutanlarını toplayıp durum değerlendirmesi yaptı. Fakihler, Endülüs'ün Murabıtlar Devleti'ne katılması yönünde fetva verdiler. Yusuf bin Taşfin vakit geçirmeden Endülüs'ü Murabıtlar Devleti'ne katmak için harekete geçti. Nihayetinde Endülüs, Murabıtlar Devletine dahil edildi.

Murabıtların İdare Tarzı

Bu ribatın ayırıcı niteliği, idare tarzının örnek özelliği taşıması, farklı bir düzenle kurulmuş olması ve Murabıtlar Devleti'nin nüvesini teşkil etmesidir. Burada şura meclisi ve Ehli Hal ve'l Akd oluşurulmuştur. Böylece şura heyeti zamanla gelişmiş ve Mülessimin'in yüksek mercii olmuştur.

Yusuf bin Taşfin, Endülüs'te bir naip, Mağrib'de de birçok naip görevlendirdi. Naiplerin seçiminde, kişide idari yetenek ve askerî beceri aranırdı. Çünkü seçilen naipler, Müslümanların emirinin birinci dereceden temsilcisi konumundaydılar. Naip, gücünü devlet başkanından alırdı. Naiplerin seçiminde, kişilerin Müslümanların emirine yakınlığı birinci ölçüt olarak kullanılmaktaydı. Veliaht ise devlet başkanının naiplerinden birisi olur, görev alanında kendisini geliştirir ve vakti gelince devletin başına geçerdi.

Yusuf bin Taşfin, farklı vilayetlerde görevlendirdiği naipleri, farklı zamanlarda denetlemekteydi. Naiplerin bir bölgede uzun süre görev yapmaları söz konusu değildi. Bir vilayetten diğerine sürekli değişiklik yapılmaktaydı. Naiplerin hayatı, emirin hayatının kopyası gibiydi. Naiplerin sarayları, hizmetçileri, danışmak üzere âlimleri ve yardımcıları vardı. Valiler de, doğrudan emirin naiplerine bağlıydılar. Naibin öncelikli görevi, askerî düzenlemeleri sağlamaktı. Savaşlara girdiğinde, fitneler ve inkâr hareketleri ortaya çıktığında Lemtune'nin önde gelen komutanları, naibe yardım ederlerdi.

Şura ile ilgili İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle diyor: *'Şayet devlet başkanı, istişare heyetine bir meseleyi sunar, heyettekilerden bir kısmı konuyla ilgili Kur'an'dan, Sünnet'ten veya icmadan delillerle bir hüküm öne sürerse, devlet başkanı bu hükme uymak zorundadır. Bu nitelikteki bir şura kararına aykırı hareket eden herhangi bir devlet başkanına itaat edilmez.'*

Kaynakça

Murabıtlar Devleti, Prof. Ali Muhammed Sallabi

İslam Tarihi, Prof. Dr. H.İbrahim Hasan

İslam Tarihi, Mahmut Şakir

Mağrip Medeniyetinin Zirvesi, Dr. Adnan Adıgüzel

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Bedir Savaşı

Bir kafa düşüyordu, ya da bir el... Ama ortada görünen kimse yoktu. Müşrikleri öldürenler, olsa olsa Cibril'in askerleriydi. Allahuekber. Bu, bir mucizeydi. Müminlerin bu ilk cihadı, bir cesaret ve kahramanlık destanıydı.

Hepimiz çok mutlu olmuştuk. İşte bu! İşte bu yaaa... Buna iman derler kardeşim, iman. Müminlerin cesareti ve Rasûle bağlılığı, bizi çok etkilemişti...

Ordu harekete geçti tekrar. Biz de arkalarından devam ediyorduk. Bedir kuyularına yaklaştılar. Müşriklerin karargâh kurabilecekleri yerdeki tüm kuyuları hızla kapattılar. İyi bir taktik... Savaş sırasında müşrikler susuz kalacaklar...

Hava karardı. Rasûl, karargâha çekildi... Otağın içindeki meşale nedeniyle, gölgesi otağa vuruyordu.

Canım Peygamberim... Ellerini açmış Rabbine yalvarıyordu...

"Allah'ım! İşte Kureyş, bütün kibir ve gururuyla sana meydan okuyarak ve Rasûlünü yalanlayarak buraya geldi. Allah'ım, bana vadettiğin zaferi bekliyorum. Allah'ım bu sabah onları perişan et, bize yardım et" diyordu...

Ilık bir rüzgâr ve ardından bir yağmur çisentisi... Herkes uykuya dalmış bile... Arkadaşlarım da çoktan uyumuşlar...

Bu bir sekine! Yani Allah'ın kullarının kalbine indirdiği huzur! Yarınki savaşın korkusunu bu uykuyla alıyor Allah, sahabenin kalbinden. Ben hiç uyumadım, uyuyamadım. Rasûlüm de uyumadı. Hep dua ederek geceyi tamamladı.

Sabah oldu bile... Sabah namazının ardından askerî düzene sokuyor Peygamber, birliğini. İki kişinin kendi aralarındaki konuşması, bizi hayrete düşürdü:

— Sence Mekke ordusu kaç kişi, diyordu biri diğerine.

— Bence yüz kişiler. Sence?

— Bence daha az. Olsa olsa yetmiş...

Subhanallah! Bu bir mucize! Müşrikler, tam bin kişi oysa. Allah, Müslümanlara müşriklerin sayısını az gösteriyor. Bunu, onların cesaretini arttırmak için yapıyor...

Ve müşrikler de savaş düzenine girdiler. Üç kişi çıktı ortaya müşriklerden ve bizden de üç kişi istediler çarpışmak için. Rasûl:

— Kureyş size ciğerparelerini göndermiş. Kalk ya Ali, kalk ya Hamza, kalk ya Ubeyde, diyerek üç yiğidi çağırdı.

Allahuekber! Ali, hasmını öldürdü bile...

Hamza'nın hasmı öfkeli... Ağzından köpükler saça saça:

— O kuyuların suyunu ben içeceğim, size zaferi tattırmayacağım, diye bağırıyor.

Hamza gayet sakin... Aslan avcısı... İlk kılıç darbesiyle düşürüyor adamı. Adam, ahdini yerine getirmek için kuyuya dalıyor ki su içsin. Hamza buna izin verir mi? İkinci bir darbeyi vurmasıyla kuyunun içine düşüp ölüyor adam... Allahuekber.

Ama Ubeyde, aynı başarıyı gösteremedi. Bacağından yara aldı ve yere düştü. Ali ve Hamza giderek, o müşriki de öldürdü.

Allahuekber nidalarıyla savaş başladı. Yer gök inliyordu. Allahuekber...

Toz bulutu olmuştu her yer. At kişnemeleri duyuluyordu. Göz gözü görmüyordu. Kureyş'in, askerlerini galeyana getirmek için çaldığı def ve davul seslerini; müminlerin *'Allahuekber'* nidaları, bastırıyordu...

Rasûl, savaş meydanında askerler arasında sağa sola koşturuyordu. Gür sesiyle kesin ve açık ifadelerle:

— Allah vadetti. Şu topluluk mağlup olacak ve arkalarını dönüp kaçacaklar, diye bağırıyordu.

— Genişliği yerler ve gökler kadar olan cennetlere koşun, diye nida ediyordu.

Hele Rasûl:

— Cibril, atının dizginlerini tutarak geldi. Allah yardımını indirdi. Beş bin melek aranızda! deyince askerler hepten galeyana geldi...

Ben ve arkadaşlarım, hayretler içerisinde izliyorduk savaşı... Bir kafa düşüyordu, ya da bir el... Ama ortada görünen kimse yoktu. Müşrikleri öldürenler, olsa olsa Cibril'in askerleriydi. Allahuekber. Bu, bir mucizeydi. Müminlerin bu ilk cihadı, bir cesaret ve kahramanlık destanıydı.

Yardımcısı Allah olan bir savaşta, mağlup olunur mu hiç! Müşrikler bir anda kaçışmaya başladılar. Bu, onlar için büyük bir hezimetti. Yetmiş ölü ve yetmiş esir bıraktılar geride. Müslümanlara en büyük zulümleri yapan Ebu Cehil, Ümeyye bin Halef gibi küfrün önderleri de vardı ölenler arasında... Artık, ateşin önderleriydi onlar!

Mekke, yenilgi haberini aldığında orada olup, hâllerini görmeyi çok isterdim...

İki kişi, atına binerek savaş yerinden uzaklaştı. Yanımızdan hızla geçtiler. Bunlar, Medine'ye müjdeyi götüren haberciler olmalıydı...

Biz de hemen toparlanarak yola çıktık. Ordu Medine'ye varmadan orada olmalı ve onları karşılamalıydık...

Yol boyu hiç konuşmadık. Sadece koştuk. Hiç yorulmuyorduk. Mola vermeden, sadece Medine'ye doğru ilerliyorduk. Yoksa bize de yardıma gelen birkaç melek mi vardı?

Nihayet vardık. Medine, Bedir yoluna doğru akın etmişti. Herkes, sevinç ve neşe içerisindeydi. Tekbirler getirip zafer nasip ettiği için Allah'a hamdler ediliyordu...

Arkadaşlarım ve ben, bu kalabalık grubun arasına dağılmıştık. Onlarla beraber coşuyor, heyecana kapılıyorduk... Ve ordu göründü... Nebi, en önde olmak üzere yiğitler birer birer geliyordu...

Çocuklar olarak biz yine en önlere sızmış, Rasûle yaklaşmayı başarmıştık... Gülümsedi... Atının üzerinden her birimizin başını okşayarak, selam verip geçti. Sanki bana: *'Tepenin ardından bizi izlediğinizi biliyorum'* der gibiydi.

Bu savaş, Bedir kuyularının yanında gerçekleştiği için, *'Bedir Savaşı'* olarak anıldı.

Zaferin mutluluğunu yaşarken, bir de tuttuğumuz oruçların ardından bayram mutluluğunu hediye etti Rabbimiz... Ha unutmadan... Bozduğumuz oruç için kaza tutmamız da söylendi...

Enes Doğan

Müminin Silahı: Dua

Genel olarak ibadetlerin hiçbiri duadan hali değildir. Her ibadetin öncesinde, sonrasında veya yapılma anında mutlaka şeriatın belirlemiş olduğu bir takım dualar vardır. Dua ibadetin özü ve ibadetlerin kendisi üzerinde dönmüş olduğu döngüdür.

Kullarını işiten, gören ve dua edenin duasına icabet eden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Salat ve selam Rasûlullah'a, onun ashabına ve ona ihsan üzere tabi olanlara olsun.

Dua; Es-Semi olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sıkıntı ve problemlerimizi anlattığımız veya varolan nimetlere karşılık şükrettiğimiz bir yakarış bir nidadır. Bir Müslümanın hayatında duanın önemli derecede bir yerinin olması gereklidir. Zira *"Dua mü'minin silahıdır."* (Ebu Ya'la) Müslüman bu silahı sayesinde sıkıntılarına çözüm bulur ve sıkıntılarının Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle çözülmesi halinde kalbi mesrur olur.

Allah'ın izni ile dua ile alakalı bazı meseleleri kapasitemiz oranında açıklamaya çalışacağız.

Duanın Önemi

1. Dua İbadetin Ta kendisidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

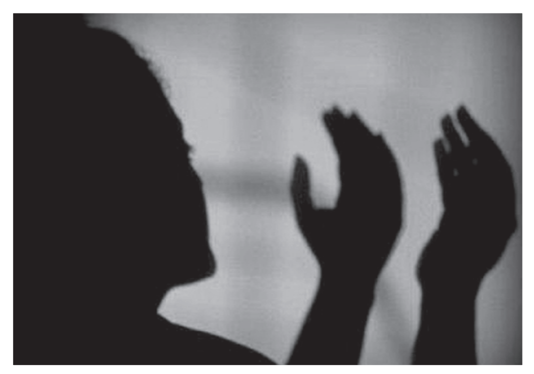
"Rabbiniz şöyle dedi: 'Bana dua edin, duanıza cevap vereyim. Bana kulluk etmeyi kibirlerine yediremeyenler aşağılanmış bir halde cehenneme gireceklerdir." [1]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette öncelikle insanların kendisine dua etmesini emretmiştir. Daha sonra duadan yüz çevirenlerin cehenneme gireceklerini belirtmiş ve duayı ayetin devamında ibadet olarak isimlendirmiştir. Buna binaen Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* duanın ibadet olduğunu söylemiştir.

Numan b. Beşir *radiyallahu anh* anlatıyor:

"Peygamber 'Dua ibadetin ta kendisidir.' dedi ve şu ayeti okudu: 'Bana dua edin, duanıza cevap vereyim…' " [2]

1. 40/ Mü'min, 60
2. Ebu Davud, 1479; Tirmizi, 3247.

İbadet; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevip, razı olduğu zahiri ve batını bütün söz ve amelleri kapsayan isimdir. Buna binaen normalde ibadet duayı da kapsamasına rağmen Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* özel olarak duayı ibadet olarak isimlendirmesi duanın önemini ve faziletini gösterir.

Başka bir hadiste Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* duayı ibadetin özü olarak isimlendirmiştir:

Enes *radiyallahu anh* anlatıyor:

"Peygamber şöyle buyuruyor: 'Dua ibadetin özüdür.' " [3]

Genel olarak ibadetlerin hiçbiri duadan hali değildir. Her ibadetin öncesinde, sonrasında veya yapılma anında mutlaka şeriatın belirlemiş olduğu bir takım dualar vardır. Dua ibadetin özü ve ibadetlerin kendisi üzerinde dönmüş olduğu döngüdür.

2. Kulu Allah katında değerli kılan şey duadır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"De ki:'Eğer sizin duanız olmasaydı, Rabbimin yanında sizin ne değeriniz olurdu.' " [4]

Kulun Allah *subhanehu ve teâlâ* katındaki değeri kulun Allah'a ne kadar dua ettiğine bağlıdır. Allah'a *subhanehu ve teala* karşı muamelemiz ve zannımız nasıl olursa Allah'ın bize vereceği değerde o nisbetle az veya fazla olur. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* adalet sahibidir. Kendisini unutan ile kendisine dua edeni bir tutmaz.

Ebu Hureyre'den *radiyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

3. Tirmizi, 3371
4. 25/Furkan, 77

"Allah dedi ki: 'Ben kulumun benim hakkımdaki zannı üzereyim. Benim günahları bağışlayıcı olduğuma inanır ve benden mağfiret isterse, onu bağışlarım ve bana dua ettiğinde rahmetim ile onunla beraber olurum.' " [5]

Başka bir hadiste Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Allah kendisinden istemeyene gazab eder." [6]

3. Duanın Kabul Olunacağı Müjdelenmiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* genel olarak ayetlerde diğer ibadetlerde söylememiş olduğu bir şeyi dua hakkında söylemiştir. Allah birçok yerde dua edenin duasını kabul edeceğini söylemiştir.

"Rabbiniz şöyle dedi: 'Bana dua edin, duânıza cevap vereyim.' " [7]

"Kullarım, beni senden sorarlarsa, (bilsinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakınım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler." [8]

"(O ortak koştuklarınız mı daha hayırlı) yoksa sıkıntıda olanın sıkıntısını dua ettiği zaman gideren mi?..." [9]

Hakeza Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu konu hakkında şöyle buyuruyor:

"Allah gecenin son üçte birinde dünya semasına iner ve nida eder: 'Yok mudur bana dua eden; duasına icabet edeyim. Yok mudur benden isteyen; isteğini vereyim. Yok mudur bana istiğfar eden onu bağışlayayım.' " [10]

Selman *radiyallahu anh* anlatıyor:

"Peygamber şöyle dedi: 'Allah hayâlı ve cömert olandır. Kul O'na dua için ellerini kaldırdığında onun elini boş çevirmekten haya eder." [11]

Not: Yazı devam edecektir.

5. Buhari, Müslim, Tirmizi
6. Tirmizi, 3370; Ebu Davud, 3827.
7. 40/Mümin, 60
8. 2/Bakara, 186
9. 27/Neml, 62
10. Buhari, 1145; Müslim, 3865.
11. Ebu Davud, 1488; Tirmizi, 3556; İbni Mace, 3865.

veyselturk@tevhiddergisi.com

Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları

Ebu Hanzala

Kitap: Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları

Yazar: Ebu Hanzala

Yayınevi: Furkan Basım Yayınevi

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım dilerim. Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*, O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay inşallah Ebu Hanzala Hocamızın *'Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları'* isimli eserini tanıtacağız. Kitabımız, tevhiddersleri.com sitesinde yayınlanan ve Ebu Hanzala Hoca tarafından yapılan ders silsilesinin, yazı formatına dökülüp, derlenmiş hâlidir.

Kitabımız sorumluluk serisinin ilk kitabıdır. Bu seri; Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları, Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlulukları ve Müslümanların Birbirine Karşı Sorumlulukları kitaplarından oluşmaktadır. Serinin Allah'a karşı sorumluluklardan başlaması bir tesadüf değildir. Çünkü Allah'a karşı görev ve sorumluluklarını hakkıyla yerine getiren Müslüman, dürüst ve emin bir kimsedir. Allah hakkına özen ve önem veren müminin, diğer insanların hakkına da özen göstereceği, bir gerçektir.

Kitabın konularına dönecek olursak; kulun, Rabbine karşı sorumluluklarını inceleyen ilme, tezkiye ve ahlak ilmi diyoruz. Kitabımızın konusu da budur. Ancak burada bir noktaya dikkat çekmekte fayda vardır. Tezkiye ve ahlak ilmini günümüzde en çok sahiplenen sınıf, Tasavvuf kesimidir. Ve bu kesim, bu kavramlarda öyle tahrife, öyle ifrat ve tefrite gitmiştir ki; bu kavramların lafızları hariç, içerik itibarı ile İslam ile bir alakası kalmamıştır. Bu bozuk içerik nedeniyle birçok Müslüman tezkiye ilminden uzak durmuştur. Oysa tezkiye ve ahlak ilmi, kulun Rabbine karşı görev ve sorumluluklarını düzenleyen ilim dalıdır. Düşünün ki Allah *subhanehu ve teâlâ* ihlassız hiçbir ameli kabul etmiyor. İhlas ise tezkiye ilminin ilgi alanına girmektedir. Öyleyse hadisten, fıkıhtan önce tezkiye ilmi talep edilmelidir.

Müslümanlar bu kavramları yeniden gündemlerine almalı ve bunlara gereken önemi vermelidir. Kitabımızda değinilen başlıca kavramlar: ihlas, riya, takva, sabır ve kısımları, güvenilir olmak, ihsan, doğruluk, tevekkül, dua ve kısımlarıdır.

Rabbimizden bu kavramları gereği gibi öğrenip hayatımıza geçirmeyi nasip etmesini diliyoruz.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Âl-i İmran, 102*

KARİKATÜR

BASIN
DW
DER SPIEG
CHARLIE HEBDO
TÜRKİYE ŞARLİLERİ
CNN
AL-ALEM
SKY
Deutsche Welle
AL-ARABIA
FOX
GEO
CBS
AFP
BBC
AL-MANAR
Reuters

tevhiddersleri.com

- Esma-i Hüsna (Pek Yakında)
- Gençlerle Fıkıh
- Katru'n Neda
- Usulu'l Fıkıh
- Tevhid Müdafaası (Canlı Yayın)
- Pratik Arapça

tevhiddersleri.com ❁ tevhiddergisi.com ❁ radyotevhid.com ❁ tevhidigundem.com